

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**

Гуманітарно-педагогічний факультет

ПОГОДЖЕНО

ДОПУСКАЄТЬСЯ ДО ЗАХИСТУ

**Декан гуманітарно-педагогічного
журналістики та мовної комунікації**

Завідувач кафедри факультету

_____ Інна САВИЦЬКА

_____ Світлана ХАРЧЕНКО

“ ____ ” _____ 2025 р.

“ ____ ” _____ 2025 р.

МАГІСТЕРСЬКА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему

**«ДОВІРА ДО ОНЛАЙН МЕДІА В УКРАЇНІ: ЧИННИКИ І
ТЕНДЕНЦІЇ»**

Спеціальність 061 Журналістика

Освітня програма Журналістика

Орієнтація освітньої програми освітньо-професійна

Гарант освітньої програми

доктор філол. наук, професор _____ Микола СТЕПАНЕНКО

Керівник магістерської кваліфікаційної роботи

доктор філол. наук, професор _____ Тетяна СЕМАШКО

Виконав _____ Артур МІРРЕН

КИЇВ – 2025

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**
Гуманітарно-педагогічний факультет

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри
журналістики та мовної комунікації
д.ф.н., професор _____ Світлана ХАРЧЕНКО
“ ____ ” _____ 2025 р

ЗАВДАННЯ

до виконання магістерської кваліфікаційної роботи студенту
Міррен Артуру Ахмедовичу

Спеціальність 061 Журналістика
Освітня програма Журналістика
Орієнтація освітньої програми освітньо-професійна

Тема магістерської кваліфікаційної роботи: **«ДОВІРА ДО ОНЛАЙН МЕДІА В
УКРАЇНІ: ЧИННИКИ І ТЕНДЕНЦІЇ»**

затверджена наказом ректора НУБіП України від «20» листопада 2024 року
№2069 «С»

Термін подання завершеної роботи на кафедру «01» листопада 2025 року
Вихідні дані до магістерської кваліфікаційної роботи

Методологічну основу дослідження становлять загальнонаукові та спеціальні методи, зокрема: аналіз і синтез, порівняльний аналіз, контент-аналіз, анкетування, інтерв'ювання, а також методи статистичної обробки даних. Джерелом дослідження слугували українські онлайн медіа. Вибірка охоплювала як загальнонаціональні, так і регіональні видання. У дослідженні враховано підходи українських і закордонних учених.

Перелік питань, що підлягають дослідженню:

1. Визначити теоретичні та концептуальні підходи до вивчення довіри до онлайн-медіа.
2. Проаналізувати основні чинники, що впливають на формування довіри до онлайн-медіа в Україні.
3. Дослідити тенденції виникнення і розвитку довіри до онлайн-медіа в Україні.
4. Розробити практичні рекомендації щодо підвищення довіри до онлайн-медіа в Україні для медіа, медіа компаній, державних органів та громадських організацій.

Дата видачі завдання «12» жовтня 2024 р.

Керівник магістерської кваліфікаційної роботи _____ Тетяна СЕМАШКО
Завдання прийняв до виконання _____ Артур МІРРЕН

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4-6
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ДОВІРИ ДО ОНЛАЙН МЕДІА.....	7-20
1.1. Поняття довіри та її значення в контексті медіа.....	7-8
1.2. Онлайн медіа: визначення, види та особливості функціонування.....	8-11
1.3. Теорії медіа та їх взаємодія з аудиторією.....	11-13
1.4. Довіра до медіа: міжнародний досвід та дослідження.....	13-15
1.5. Особливості розвитку онлайн медіа в Україні.....	16-18
Висновки до розділу 1.....	19-20
РОЗДІЛ 2. ЧИННИКИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ДОВІРУ ДО ОНЛАЙН МЕДІА В УКРАЇНІ.....	21-34
2.1. Інформаційна політика та її вплив на довіру до медіа.....	21-23
2.2. Роль фейкових новин та маніпуляцій в онлайн медіа.....	23-25
2.3. Вплив соціальних мереж на сприйняття інформації та довіру до медіа.....	25-28
2.4. Культурні, соціальні та економічні чинники впливу.....	28-30
2.5. Роль журналістської етики в підвищенні довіри до онлайн медіа.....	30-32
Висновки до розділу 2.....	33-34
РОЗДІЛ 3. ТЕНДЕНЦІЇ ВИНИКНЕННЯ І РОЗВИТКУ ДОВІРИ ДО ОНЛАЙН МЕДІА В УКРАЇНІ.....	35-50
3.1. Динаміка довіри до онлайн медіа в Україні за останнє десятиліття.....	35-38
3.2. Специфіка довіри до онлайн медіа в контексті політичних та економічних подій.....	38-40
3.3. Аналіз основних типів онлайн медіа та їх вплив на довіру аудиторії.....	40-43
3.4. Вплив пандемії COVID-19 на рівень довіри до онлайн джерел інформації в Україні.....	43-45
3.5. Перспективи та можливі зміни у ставленні аудиторії до онлайн медіа в майбутньому.....	45-48
3.6. Практичні рекомендації щодо підвищення довіри до онлайн-медіа.....	48-49
Висновки до розділу 3.....	50
ВИСНОВКИ.....	51-52
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	53-69
ДОДАТОК А.....	70-72
ДОДАТОК Б.....	73
ДОДАТОК В.....	74

ВСТУП

Сучасна цифрова епоха позначена безпрецедентним рівнем інформаційного обігу, де онлайн медіа стали основним каналом комунікації для мільйонів громадян. У цьому інформаційному середовищі довіра до медіа — не просто маркер професійної репутації журналістики, а стратегічний індикатор соціальної стабільності, політичної відповідальності та громадянської обізнаності.

Особливої актуальності проблема довіри до онлайн медіа набуває в Україні в умовах гібридної війни, політичної турбулентності, поширення дезінформації та зміни медіаповедінки аудиторії. Високий рівень залежності від цифрових джерел інформації поєднується з низькою критичністю сприйняття, фрагментованістю медіаполя та дефіцитом прозорості. Це зумовлює потребу в науковому осмисленні процесів виникнення, зміцнення або втрати довіри до онлайн ЗМІ.

Об'єкт дослідження – довіра до онлайн-медіа в Україні.

Предмет дослідження – чинники та тенденції формування довіри до онлайн-медіа.

Мета роботи – дослідити чинники, які впливають на довіру аудиторії до онлайн-медіа в Україні, та визначити основні тенденції її розвитку.

Завдання дослідження:

1. Визначити теоретичні та концептуальні підходи до вивчення довіри до онлайн-медіа.
2. Проаналізувати основні чинники, що впливають на формування довіри до онлайн-медіа в Україні.
3. Дослідити тенденції виникнення і розвитку довіри до онлайн-медіа в Україні.
4. Розробити практичні рекомендації щодо підвищення довіри до онлайн-медіа в Україні для медіа, медіа компаній, державних органів та громадських організацій.

Методи дослідження. У роботі застосовано міждисциплінарний підхід, що включає: структурно-функціональний, порівняльний, контент-аналіз, анкетне опитування, синтез статистичних і аналітичних даних. Обрані методи дозволили дослідити як еволюцію довіри до онлайн медіа, так і сучасні очікування аудиторії.

Теоретична цінність роботи полягає в систематизації категорійного апарату, моделей взаємодії медіа й аудиторії, виявленні залежності довіри від технологічних, соціальних і етичних чинників.

Практична значущість дослідження полягає у формулюванні практичних рекомендацій для редакцій онлайн медіа, органів державної влади, освітніх інституцій та громадських організацій, зацікавлених у зміцненні довіри в інформаційному просторі.

Апробація результатів. Основні положення роботи доповідалися автором на V Міжнародній науково-практичній онлайн-конференції (Ірпінь, 23 трав. 2025 р.) (тема доповіді «»); на III Всеукраїнській науково-практичній конференції молодих науковців «Світ у медіа, медіа у світі: тенденції і перспективи» (6 листопада 2025 р.). Тема доповіді «Інформаційна політика та її вплив на довіру до медіа».

Публікації. Міррен А. Чинники, що впливають на довіру до онлайн-медіа в Україні. Collection of Scientific Papers with Proceedings of the 1st International Scientific and Practical Conference «Progressive Approaches in Science and Engineering» (July 23-25). 2025. P. 170-173.

Структура роботи. Магістерська кваліфікаційна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел, що містить 210 найменувань, та 3 додатків. Повний текст дипломної роботи – 73 сторінки (із них 51 сторінка основного тексту).

У першому розділі розглядаються теоретичні та концептуальні підходи до вивчення довіри до онлайн-медіа. Другий розділ присвячено аналізу чинників формування довіри. У третьому розділі досліджуються тенденції виникнення і розвитку довіри до онлайн-медіа в Україні.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ДОВІРИ ДО ОНЛАЙН МЕДІА

1.1. Поняття довіри та її значення в контексті медіа

У сучасному інформаційному суспільстві довіра є однією з ключових категорій, що формує комунікативні практики та визначає ефективність взаємодії між інституціями, медіа і громадянами. Довіра виступає не лише емоційною чи психологічною характеристикою відносин, а й глибинною соціальною категорією, яка забезпечує стабільність суспільного порядку, знижує невизначеність і спрощує процес прийняття рішень.

З позицій соціології довіру розглядають як механізм упорядкування взаємодії між індивідами та соціальними інститутами, що особливо актуально в умовах інформаційного надлишку та динамічних медійних трансформацій [4; 5]. Так, за Р. Sztopka, довіра – це очікування, що інші чинитимуть належним чином, тобто відповідно до соціальних норм [5]. В. Misztal вважає, що довіра – це основа соціального порядку, яка формує соціальні зв'язки і дозволяє функціонувати демократичному суспільству [3].

Американський дослідник Ф. Fukuyama акцентує на ролі довіри як «соціального капіталу», який забезпечує кооперацію в суспільстві та визначає його економічну і культурну стійкість [4]. На мікрорівні міжособистісної взаємодії довіра базується на індивідуальному досвіді, попередніх взаємодіях, очікуваннях і соціокультурних установках [6].

Український науковець О. Бодрук пропонує розглядати довіру як складний міждисциплінарний феномен, що поєднує психологічну, етичну, правову і комунікативну площини [1]. У його концепції довіра є ціннісно-мотиваційною категорією, яка виконує роль інформаційного фільтра в умовах постправди та маніпулятивних технологій.

Розширення цифрового середовища призводить до нових викликів у розумінні довіри. Зокрема, С. Castelfranchi та R. Falcone розглядають довіру як діалектичний зв'язок між знанням і контролем у цифрових мережах [7]. Модель організаційної довіри, запропонована R. Mayer та співавторами ілюструє, як компетентність, доброзичливість і чесність формують очікування аудиторії у відносинах з інституційними медіа [8].

У медійному контексті довіра все частіше розглядається як динамічна взаємодія між джерелом інформації, його формою подання та здатністю аудиторії критично мислити. У роботі З. Гирич підкреслюється, що довіра до медіа в епоху дезінформації є соціальним маркером медіаграмотності та стійкості громад [2].

Отже, довіра до медіа сьогодні – це не лише питання надійності джерела, а й соціально-культурна конвенція, що формується на перетині особистого досвіду, нормативних уявлень та інформаційного середовища. Це робить її центральним поняттям у дослідженні комунікаційних процесів в Україні.

1.2. Онлайн медіа: визначення, види та особливості функціонування

Онлайн медіа – це специфічна форма цифрових комунікацій, яка функціонує переважно у віртуальному середовищі та поєднує в собі характеристики традиційних і новітніх інформаційних платформ. У ХХІ столітті онлайн медіа перетворилися на ключовий елемент інформаційної екосистеми, що впливає на політичну активність, суспільну довіру та структурну трансформацію публічного простору.

Н. Jenkins аналізує феномен «конвергентної культури», у якій традиційні ЗМІ переплітаються з новими цифровими платформами. На його думку, онлайн медіа є результатом інтенсивної взаємодії "зверху вниз" (вплив інституцій) і «знизу вверх» (участь користувачів) у процесі поширення інформації [10, с. 2–4].

Онлайнові платформи, за J. Pavlik, характеризуються інтерактивністю, миттєвістю, персоналізованістю контенту й "мережевою комунікацією", яка руйнує лінійні моделі інформаційної передачі, притаманні традиційним медіа [11, с. 23–27].

N. Couldry і A. Hepp розглядають онлайн медіа як ключовий простір «медіалізації реальності», в якому саме медіа створюють умови для інтерпретації дійсності, об'єднуючи індивідуальні історії у спільні наративи [12, с. 19–24]. Цей процес особливо посилюється через алгоритмізацію подачі новин, яка визначає те, що потрапляє в поле зору користувача.

S. Livingstone наголошує, що аудиторія онлайн медіа більше не є пасивним об'єктом споживання, а активно формує значення медіаповідомлень через механізми селективного сприйняття, поширення та коментування [13, с. 88–93].

Деякі науковці – зокрема M. Deuze – виокремлюють такі типи онлайн медіа:

1. Професійні новинні вебсайти;
2. Медіаплатформи з відкритим доступом до публікації (блоги, соціальні мережі);
3. Гібридні формати, де контент створюється як журналістами, так і користувачами [14, с. 102].

В українському контексті І. Шевченко зазначає, що онлайн медіа зіштовхуються з подвійним викликом: дотримання стандартів журналістики та необхідність конкурувати з неформальними джерелами інформації, зокрема Telegram-каналами [15, с. 46].

Дослідження Л. Вдовиченко показує, що цифрові медіа в Україні демонструють тенденцію до концентрації в інформаційно-олігархічних кластерах, що впливає на довіру та доступ до збалансованих повідомлень [16, с. 35].

На глобальному рівні поняття онлайн медіа дедалі більше пов'язується з платформами соціальних мереж. P. Napoli вказує, що у добу постправди медіарегуляція має ставити в центр «суспільний інтерес», який базується не лише

на свободі слова, а й на забезпеченні відповідального цифрового простору [17, с. 7–9].

J. Obar та S. Wildman пропонують розуміти соціальні медіа як «технологічно підтримувану мережеву комунікацію», яка базується на взаємодії користувачів, контенту і платформ, що одночасно генерує переваги доступності й ризику дезінформації [18, с. 745].

A. Zubiaga відзначає, що складність онлайн інформаційного середовища вимагає створення механізмів верифікації, оскільки швидкість поширення новин часто переважає над їх перевіркою, що знижує довіру [19, с. 3].

У доповідях ІМІ підкреслюється, що український онлайн-простір складається переважно з новинних порталів загального профілю, а також тематичних нішевих сайтів і YouTube-каналів [20, с. 11–13]. У звіті Internews Ukraine зазначається, що понад 78% українців споживають новини саме через онлайн-медіа, при цьому найбільш популярними залишаються месенджери і соціальні мережі [21, с. 8].

За даними N. Newman, Україна є серед лідерів у Європі за обсягом новинного споживання через мобільні пристрої, однак рівень довіри до цих джерел суттєво варіюється залежно від типу медіа та репутації [22, с. 45].

BBC Media Action акцентує на тому, що в країнах Східної Європи домінують онлайн джерела з гібридними характеристиками: вони поєднують професійну журналістику і неформальну інформацію, що створює виклик для споживача в контексті достовірності [23, с. 19].

О. Мережко підкреслює правовий аспект функціонування онлайн медіа в Україні: відсутність чіткої класифікації онлайн-джерел в українському законодавстві ускладнює їх регулювання і створює правовий вакуум у сфері відповідальності за контент [24, с. 18].

Онлайн медіа, як складова цифрового інформаційного простору, виступають не лише платформами для поширення новин, а й активними чинниками соціальної взаємодії, формування громадської думки та трансформації традиційної журналістики. Їхня багатовимірна природа –

інституційна, технологічна, правова і комунікативна – обумовлює як переваги доступності й інтерактивності, так і виклики достовірності, маніпуляції та фрагментації аудиторії.

Сучасні дослідники, серед яких Н. Jenkins [10], J. Pavlik [11], N. Couldry [12] і Шевченко [15], сходяться на думці, що онлайн медіа змінюють традиційне розуміння журналістики, розмиваючи межі між автором і споживачем, новиною і думкою, фактом і емоцією. Український контекст онлайн-медій має особливості, пов'язані з війною, дезінформацією та нерівномірним розвитком цифрової інфраструктури, що актуалізує потребу в науковому аналізі та ефективному регулюванні цієї сфери.

Таким чином, розуміння структурних і функціональних характеристик онлайн медіа є фундаментом для подальших досліджень довіри, оскільки саме тип платформи, її статус, способи подання інформації й рівень редакційної відповідальності безпосередньо впливають на сприйняття й оцінку аудиторією. Це дозволяє перейти до аналізу теоретичних концепцій медіа і їхньої взаємодії з користувачами в наступному підрозділі.

1.3. Теорії медіа та їх взаємодія з аудиторією

Формування довіри до онлайн-медіа не можна розглядати поза контекстом загальної медіа-теорії, що аналізує способи комунікації, вплив контенту на аудиторію, а також зворотний зв'язок користувачів. Різні теоретичні підходи – від класичних до сучасних критичних – дозволяють зрозуміти механізми взаємодії між ЗМІ та публікою в умовах цифрової гібридної інформаційної екосистеми.

Згідно з теорією масової комунікації Д. Макквейла, медіа функціонують як посередники у процесах соціалізації, інтеграції та інформаційного контролю. Автор виокремлює п'ять моделей комунікації, серед яких особливе місце займає модель «суспільної відповідальності», яка тісно пов'язана з рівнем довіри до джерел інформації [25, с. 102–106].

Засновник культурних студій S. Hall запровадив модель «кодування-декодування», в межах якої акцент зроблено на тому, що зміст повідомлення формується не лише під час виробництва, а й під час його сприйняття аудиторією [26, с. 130]. Отже, довіра є частиною інтерпретації, а не лише оцінки достовірності.

Ключові емпіричні дослідження G. Gerbner та L. Gross, особливо в межах теорії культивуації, доводять, що тривалий перегляд медіа-контенту формує у глядача спотворене уявлення про реальність [27, с. 173], що в онлайн-середовищі трансформується через ефект «інформаційних бульбашок».

Зовсім інший аспект пропонує теорія використання і задоволення, сформульована E. Katz, J. Blumler, M. Gurevitch. Вона стверджує, що аудиторія активно обирає інформаційні продукти відповідно до власних потреб – когнітивних, емоційних, соціальних [28, с. 510]. Довіра в цьому випадку – критерій, який дозволяє легітимізувати вибраний контент.

A. Bandura в межах соціально-когнітивної теорії наголошує на моделюванні поведінки через медіа: глядачі переймають поведінкові патерни з контенту, що в свою чергу залежить від рівня довіри до джерела та інтерпретатора [29, с. 270].

Сучасні підходи, як у N. Couldry, підкреслюють, що медіа не лише транслюють повідомлення, а й виконують соціальні функції, структуруючи політичні та моральні простори взаємодії [30, с. 51]. У цьому контексті довіра набуває характеру суспільного договору між платформою та користувачем.

S. Livingstone досліджує нові виклики аудиторології, зумовлені індивідуалізацією споживання та перехрестям ролей між автором і споживачем контенту [31, с. 80]. Натомість Н. Jenkins виділяє феномен «учасницької культури», де аудиторія є не просто реципієнтом, а співтворцем медіаполя [32, с. 23].

У дослідженнях D. Morley та R. Silverstone звертається увага на культурну специфіку аудиторії, де довіра не є універсальним чинником, а залежить від

нарративних стратегій, естетичних норм і соціального контексту [33; 34].

К. Schroder запропонував концепцію «посттрансляційної доби», в якій аудиторія набуває автономії через можливість персоналізованого вибору контенту та критичного його осмислення [35, с. 306].

Серед українських авторів варто згадати Л. Вдовиченко, яка синтезує класичні та сучасні теорії, акцентуючи на тому, що довіра до онлайн-медіа постає як результат складної взаємодії когнітивних, соціальних і технологічних факторів [36, с. 14].

Аналітичний огляд ІМІ демонструє, що українська аудиторія більше довіряє тим медіа, які дотримуються прозорості, публікують джерела, оновлюють дані та взаємодіють із читачем [37, с. 22].

Отже, різноманіття теоретичних підходів до вивчення медіа та їхньої взаємодії з аудиторією дозволяє усвідомити, що довіра не є сталою категорією, а формується на перетині змісту, інтерпретації та соціального контексту. У класичних теоріях вона розглядалася як результат ефектів впливу (Гербнер, Макквейл), у новітніх – як елемент активного вибору, оцінки й участі (Livingstone, Jenkins, Вдовиченко). У цифровому середовищі ці підходи поєднуються, зумовлюючи потребу в міждисциплінарному осмисленні довіри як соціального і комунікативного явища. Це дозволяє перейти до розгляду емпіричних чинників, що впливають на довіру до онлайн-медіа в Україні.

1.4. Довіра до медіа: міжнародний досвід та дослідження

Вивчення довіри до медіа в міжнародному контексті дозволяє виявити типові тенденції, чинники впливу та ефективні стратегії підтримки прозорого інформаційного середовища. Упродовж останнього десятиліття проведено численні порівняльні дослідження, які демонструють глобальну кризу довіри до новинних джерел, посилену розвитком соціальних мереж, дезінформацією та політичною поляризацією [38; 39].

За даними щорічного звіту Edelman Trust Barometer, у 2024 році загальний рівень довіри до традиційних ЗМІ в більшості країн світу впав нижче 50%, тоді як локальні джерела зберігають вищий ступінь підтримки [38, с. 17–20]. Порівняльний звіт Reuters Institute за 2023 рік також підтверджує зниження довіри до онлайн медіа через поширення фейкових новин, зменшення прозорості джерел і змішування фактів із коментарями [39, с. 23–29].

У контексті академічних досліджень увагу заслуговує робота Т. Hanitzsch, у якій пропонується мультидименсійна модель довіри, що враховує когнітивні, афективні й поведінкові компоненти [41, с. 287–290]. Це дослідження охоплює 24 країни та демонструє глибоку залежність рівня довіри від національного медіасередовища.

Дослідження Y. Tsfaty, J. Cappella ставить під сумнів зв'язок між рівнем споживання новин і наявністю довіри: споживачі можуть звертатися до медіа навіть за умови скепсису, що створює парадокс поведінкового залучення без когнітивної довіри [42, с. 506–507].

Інша значуща праця – шкала довіри до медіа від М. Kohring M. і J. Matthes – розглядає довіру не як унітарне поняття, а як набір оцінок достовірності, об'єктивності, прозорості й добросовісності журналістів [43, с. 233].

У дослідженні E. Tandoc і J. Jenkins акцент зроблено на відмінностях між довірою до традиційних ЗМІ та соціальних мереж. Їхнє експериментальне дослідження показує, що навіть при однаковому контенті, повідомлення, опубліковане в соціальній мережі, сприймається як менш достовірне [44, с. 728].

Європейський досвід зафіксовано у звітах Європейської мовної спілки (EBU), де вказано, що країни з незалежними громадськими медіа, такими як Фінляндія або Швеція, мають найвищі рівні довіри [45, с. 8–10].

Pew Research Center у глобальному огляді за 2022 рік показав, що довіра до ЗМІ залежить не лише від типу джерела, але й від рівня демократії, економічного добробуту та доступу до освіти [46, с. 15].

UNESCO у своєму посібнику з медіаграмотності наголошує, що навчання аудиторії розпізнаванню фейкових новин і медіааналітиці є фундаментальним інструментом у боротьбі за довіру [47, с. 59].

Окрему увагу приділено дослідженням сприйняття фейків – як у звіті R. Nielsen та L.Graves, так і в аналізі ЕЮ, де зроблено висновок: поінформованість про джерело – ключовий чинник формування довіри [48; 49].

BBC Media Action демонструє, що в умовах конфліктів і низької стабільності (наприклад, у країнах Балкан чи Східної Європи) довіра зберігається лише до місцевих мовників або незалежних платформ [50, с. 36–39].

Узагальнені дані Freedom House та OSCE також вказують на зв'язок між свободою преси, доступністю незалежного контенту і рівнем довіри населення [51; 52].

Отже, міжнародні дослідження довіри до медіа засвідчують глобальну тенденцію зниження рівня довіри до новинних джерел, особливо в умовах інформаційного перенасичення, поляризації та зростання впливу цифрових платформ. Проте, досвід окремих країн із розвиненими громадськими мовниками та високими стандартами прозорості демонструє, що довіру можна підтримувати через інституційну сталість, незалежність редакційної політики та розвиток медіаграмотності.

Аналіз таких джерел, як Edelman Trust Barometer [38], Reuters Institute [39], Pew Research Center [46] та аналітичних оглядів UNESCO [47] і ЕЮ [49], свідчить, що фактори довіри є багатовимірними та культурно чутливими. Універсальним залишається один висновок: підзвітність медіа, їхня чесність, відкритість щодо джерел і готовність до взаємодії з аудиторією формують основу стійкої інформаційної довіри в будь-якому суспільстві.

Ці напрацювання створюють підґрунтя для порівняльного аналізу українського досвіду та адаптації міжнародних практик до вітчизняного контексту. Наступні розділи дипломної роботи будуть присвячені аналізу саме цього аспекту.

1.5. Особливості розвитку онлайн медіа в Україні

Онлайн медіа в Україні за останнє десятиліття пройшли шлях від маргінального джерела інформації до провідного каналу комунікації для більшості громадян. Цей процес супроводжувався трансформацією форматів, зміною моделей споживання контенту, а також зростанням ролі цифрових платформ у формуванні громадської думки.

І. Шевченко зазначає, що українські онлайн медіа розвивалися під впливом як глобальних цифрових трендів, так і локальних викликів – війни, політичної нестабільності, економічної турбулентності [53, с. 45]. Водночас, за словами Л. Вдовиченко, структура українського цифрового медіаполя залишається фрагментованою, з домінуванням новинних порталів, що належать великим медіагрупам [54, с. 34].

Аналітичні звіти ІМІ свідчать, що понад 80% українців отримують новини з онлайн-джерел, зокрема через соціальні мережі та месенджери. При цьому рівень довіри до таких джерел залишається нестабільним і залежить від прозорості власності, редакційної політики та дотримання журналістських стандартів [55, с. 11–13].

Згідно з дослідженням Internews Ukraine, український онлайн-сегмент характеризується високою мобільністю, адаптивністю до кризових умов (зокрема під час пандемії та повномасштабного вторгнення), а також зростанням ролі незалежних ініціатив і громадянської журналістики [56, с. 21].

Однак, як зазначає О. Мережко, правове регулювання онлайн медіа в Україні залишається фрагментарним: відсутність чіткої класифікації онлайн-ресурсів у законодавстві створює прогалини в питаннях відповідальності, авторського права та захисту персональних даних [57, с. 18].

У стратегічному вимірі А. Савчук підкреслює, що майбутнє українських онлайн медіа залежить від здатності адаптуватися до нових технологій (AI, big data), зберігаючи при цьому етичні стандарти та довіру аудиторії [58, с. 77].

В умовах війни онлайн медіа стали не лише джерелом новин, а й інструментом психологічної підтримки, мобілізації та спротиву. Звіт Detector Media фіксує зростання ролі Telegram-каналів, YouTube-стрімів та волонтерських медіапроектів у забезпеченні оперативної інформації [59, с. 19].

Т. Ковальчук простежує еволюцію українських онлайн медіа від блогів і форумів до повноцінних цифрових платформ із власними редакціями, мультимедійним контентом і стратегіями взаємодії з аудиторією [60, с. 23].

Згідно з даними Суспільного, довіра до онлайн медіа в Україні є вищою серед молоді, мешканців міст і користувачів з вищим рівнем цифрової грамотності [61, с. 12]. Це підтверджує тезу І. Мірошніченка про важливість медіаосвіти як чинника формування критичного мислення та довіри [62, с. 15].

У міжнародному контексті українські онлайн медіа розглядаються як приклад стійкості в умовах гібридної війни. L. Zasiiekina та S. Zasiiekin підкреслюють, що українські журналісти демонструють здатність до адаптації, інновацій та збереження етичних стандартів навіть у надзвичайних умовах [63, с. 50].

V. Kulyk акцентує на зв'язку між національною ідентичністю та споживанням медіа: онлайн платформи стали простором для конструювання українського наративу, особливо після 2014 року [64, с. 495].

Звіти Freedom House та OSCE підтверджують, що попри виклики, Україна демонструє позитивну динаміку у сфері свободи слова та цифрової трансформації медіа [51; 52].

Розглядаючи особливості онлайн-медіа в Україні, І. Ковальчук розкриває ключові ознаки онлайн-медіа, які формуються на основі законодавчих актів України. Автор акцентує увагу на регулярності поширення інформації, різноманітності форм подачі (текст, аудіо, відео), а також на обов'язковій наявності веб-сайту як критерію онлайн-медіа. Важливою рисою, яка не прописана в законі, але є визначальною, вважається наявність гіперпосилань [65]. Дослідження українського медіапростору в джерелах, що індексуються світовими наукометричними базами провів С. Гончаренко. Особливу увагу

С. Гончаренко звернув на вплив російського стратегічного нарративу на західне бачення українського медіапростору. Дослідник підкреслює потребу в активнішій участі українських науковців у міжнародному дискурсі, а також у розширенні методологічного інструментарію для дослідження соціальних комунікацій [66].

Національна рада з питань телебачення і радіомовлення у своєму звіті за 2023 рік зазначає, що онлайн медіа потребують окремої стратегії розвитку, яка враховуватиме як технологічні, так і етичні аспекти [67, с. 39].

Отже, онлайн медіа в Україні є динамічною, гнучкою та стратегічно важливою складовою інформаційного простору. Їх розвиток відбувається на перетині глобальних цифрових трендів і локальних викликів – війни, дезінформації, правової невизначеності. Водночас українські онлайн медіа демонструють здатність до інновацій, адаптації та збереження довіри аудиторії. Подальше зміцнення цієї довіри можливе за умови розвитку медіаосвіти, прозорого регулювання та підтримки незалежних редакцій.

Висновки до розділу 1

У першому розділі дипломної роботи здійснено всебічний огляд ключових теоретичних засад і концептуальних підходів до вивчення довіри до онлайн медіа. Аналіз наукових джерел дав змогу дійти таких узагальнень:

1. Довіра до медіа є складним міждисциплінарним феноменом, що охоплює когнітивний, емоційний і соціальний виміри. Вона виступає основою ефективної комунікації та є важливим маркером якості інформаційного простору. В сучасному медіасередовищі довіра – це не сталий стан, а процес, що залежить від багатьох чинників, зокрема прозорості, репутації та залучення аудиторії.

2. Онлайн медіа як об'єкт дослідження мають власні структурні, функціональні та технологічні особливості. Їх характерними рисами є інтерактивність, багатоканальність, швидкість оновлення контенту й здатність об'єднувати функції традиційних медіа та соціальних платформ. Водночас саме ці особливості створюють як передумови для зміцнення довіри (через відкритість і доступність), так і ризики її підриву (через дезінформацію та фрагментованість).

3. Сучасні теорії медіа – від моделей Макквейла до концепцій учасницької культури Дженкінса – засвідчують, що аудиторія є активним учасником комунікаційного процесу. Довіра постає як результат взаємодії між очікуваннями, контекстом, способом інтерпретації повідомлення та особистим досвідом споживача інформації.

4. Міжнародний досвід свідчить про універсальні тенденції зниження довіри до медіа на тлі поляризації, цифрової дезінформації та інституційної кризи. Водночас країни з високим рівнем медіаграмотності, незалежною пресою та ефективною інформаційною політикою демонструють вищі показники довіри. Світовий досвід дозволяє окреслити найефективніші стратегії відновлення довіри до онлайн медіа.

5. Українські онлайн медіа, попри виклики війни, політичного тиску і низького рівня фінансування, демонструють здатність до адаптації, цифрового

розвитку та захисту етичних стандартів. Водночас розвиток онлайн медіа в Україні супроводжується ризиками: засиллям анонімних джерел, концентрацією власності та нерегульованістю контенту. Це актуалізує потребу в науково обґрунтованому аналізі довіри як основи інформаційної стійкості суспільства.

Таким чином, теоретичний базис, розглянутий у розділі 1, створює підґрунтя для подальшого емпіричного аналізу чинників, що впливають на рівень довіри до онлайн медіа в Україні, і дозволяє обґрунтувати ключові змінні для наступного етапу дослідження.

РОЗДІЛ 2

ЧИННИКИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ДОВІРУ ДО ОНЛАЙН-МЕДІА В УКРАЇНІ

Довіра до онлайн-медіа в Україні формується під впливом комплексу чинників, що включають соціально-політичні, економічні, технологічні та культурні аспекти. У цьому розділі аналізуються ключові фактори, які визначають рівень довіри аудиторії, з акцентом на їхній прояв у сучасному українському медіапросторі. Розгляд інформаційної політики, якості контенту, медіаграмотності та інших чинників дозволяє зрозуміти механізми формування довіри та виявити напрями її підвищення.

2.1. Інформаційна політика та її вплив на довіру до медіа

Інформаційна політика держави є ключовим чинником формування довіри до медіа, оскільки вона визначає рамки свободи слова, доступу до інформації, прозорості регулювання та відповідальності ЗМІ. В умовах гібридної війни, цифрової трансформації та політичної турбулентності в Україні інформаційна політика набула стратегічного значення.

С. Войцеховський визначає інформаційну політику як систему цілеспрямованих дій держави, спрямованих на забезпечення інформаційної безпеки, розвиток медіаінфраструктури та підтримку національного інформаційного суверенітету [68, с. 17]. У свою чергу, О. Мережко акцентує на правовому аспекті, підкреслюючи, що ефективна інформаційна політика має базуватися на балансі між свободою слова та захистом від дезінформації [69, с. 41].

Згідно з аналітичним звітом Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, у 2023 році було посилено регуляторні механізми щодо онлайн медіа, зокрема в частині прозорості власності, маркування контенту та протидії ворожій пропаганді [67, с. 12–15]. Це відповідає рекомендаціям

міжнародних організацій, зокрема Freedom House [51] та OSCE [52], які наголошують на важливості незалежного регулювання та недопущення політичного тиску на медіа. Вплив процесу конвергенції медіа на формування сучасної інформаційної політики в Україні досліджено І. Новосельським [70]. У роботі В. Біантовського [71] досліджено роль засобів масової інформації у формуванні політичної культури та світогляду громадян. Функції медіа в політичній комунікації, зокрема в умовах інформаційної війни, аналізує Н. Аксьонова [72].

У дослідженні V. Kulyk підкреслюється, що інформаційна політика в Україні часто формується реактивно – у відповідь на зовнішні загрози, а не як довгострокова стратегія. Це знижує її ефективність у формуванні довіри до медіа, особливо серед критично налаштованої аудиторії [73, с. 496].

L. Zasiékina та S. Zasiékin зазначають, що в умовах гібридної війни інформаційна політика має не лише оборонний, а й конструктивний характер – вона повинна сприяти розвитку незалежних медіа, підтримці журналістських стандартів і медіаграмотності [74, с. 50].

Звіт Internews Ukraine за 2023 рік свідчить, що довіра до медіа зростає в тих випадках, коли держава забезпечує прозорість регулювання, відкритість до громадського контролю та підтримку незалежних редакцій [75, с. 22].

Інститут масової інформації у своєму аналітичному звіті зазначає, що в умовах війни інформаційна політика має бути гнучкою, адаптивною та орієнтованою на захист прав громадян на достовірну інформацію [76, с. 9].

І. Мірошніченко вказує, що довіра до медіа формується не лише через зміст повідомлень, а й через сприйняття державної інформаційної політики як легітимної, прозорої та недискримінаційної [77, с. 20].

У звіті Ради Європи наголошується, що Україна має потенціал для побудови ефективної інформаційної політики, однак потребує системного підходу до регулювання цифрового середовища, зокрема соціальних мереж [78, с. 14].

BBC Media Action у дослідженні «Building Trust in Media» підкреслює, що довіра до медіа в умовах кризи залежить від здатності держави забезпечити плюралізм, захист журналістів і підтримку громадських мовників [79, с. 33].

У контексті цифрових платформ Е. Tandoc, J. Jenkins доводять, що довіра до новин у соціальних мережах значною мірою залежить від регуляторного середовища, яке формує держава [80, с. 728].

Європейська обсерваторія журналістики (ЕЮ) у своєму порівняльному аналізі зазначає, що країни з чітко визначеною інформаційною політикою демонструють вищий рівень довіри до медіа [81, с. 39].

Національний інститут стратегічних досліджень у 2022 році запропонував стратегічні орієнтири для інформаційної політики України, серед яких – розвиток цифрової інфраструктури, підтримка незалежних медіа та впровадження стандартів прозорості [82, с. 27].

Отже, інформаційна політика є одним із ключових інструментів формування довіри до медіа. В українському контексті вона виконує як захисну, так і конструктивну функцію, особливо в умовах війни та інформаційної агресії. Ефективна інформаційна політика має бути прозорою, збалансованою, стратегічною та орієнтованою на підтримку незалежних медіа. Саме така модель здатна забезпечити довіру громадян до джерел інформації та зміцнити інформаційну безпеку держави.

2.2. Роль фейкових новин та маніпуляцій в онлайн медіа

Фейкові новини та інформаційні маніпуляції стали одними з найнебезпечніших викликів для сучасного медіапростору. Вони підривають довіру до журналістики, спотворюють громадську думку та сприяють поширенню дезінформації, особливо в умовах політичної нестабільності та війни.

С. Wardle, Н. Derakhshan у звіті Ради Європи запропонували концепцію «інформаційного безладу», яка охоплює три типи загроз: дезінформацію,

малінформацію та місінформацію. Вони підкреслюють, що фейкові новини – це не лише неправда, а й навмисне викривлення контексту, що має на меті маніпулювання емоціями аудиторії [83, с. 9–12].

О. Павленко вказує, що в українському контексті фейкові новини часто використовуються як інструмент інформаційної війни, спрямованої на деморалізацію населення та дискредитацію державних інституцій [84, с. 34].

Дослідження S. Vosoughi та співавторів доводить, що фейкові новини поширюються в соціальних мережах значно швидше, ніж правдиві повідомлення, особливо коли вони апелюють до емоцій або сенсаційності [85, с. 1147].

Н. Allcott і М. Gentzkow аналізують вплив фейкових новин на виборчі процеси, зокрема у США, і роблять висновок, що навіть короткочасне споживання неправдивої інформації може мати довготривалий ефект на політичні переконання [86, с. 217].

Е. Tandoc та співавтори класифікують фейкові новини за типами: сатиричні, пародійні, маніпулятивні, фальсифіковані та фабриковані. Така типологія дозволяє точніше ідентифікувати джерела загрози [87, с. 140].

А. Zubiaga та колеги у своєму огляді підкреслюють, що ефективна боротьба з фейками потребує не лише технічних рішень (алгоритмів виявлення), а й соціального контексту – довіри до перевірених джерел і критичного мислення [88, с. 5].

Аналітичні звіти IMI та StopFake.org демонструють, що в Україні фейкові новини найчастіше стосуються тем війни, політики, охорони здоров'я та міжнародних відносин. При цьому частина таких повідомлень має ознаки скоординованих інформаційних кампаній [89; 90].

Платформа EUvsDisinfo вказує, що Росія систематично використовує фейкові наративи для підриву довіри до українських інституцій, зокрема через месенджери та псевдоновинні сайти [91].

О. Мережко розглядає правові аспекти маніпуляцій у медіа, наголошуючи на необхідності оновлення законодавства щодо відповідальності за поширення

свідомо неправдивої інформації [92, с. 19]. Дослідники G.Pennycook і D. Rand описують ефект «імпліцитної правдивості»: попередження про фейковість одних новин підвищує довіру до інших, не позначених як фейкові, що створює парадоксальні ефекти у сприйнятті [93, с. 49]. D. Lazer та співавтори підкреслюють, що боротьба з фейками – це не лише технічне, а й соціальне завдання, яке потребує міждисциплінарного підходу [94, с. 1095].

Звіт Internews Ukraine показує, що медіаграмотність є ключовим чинником протидії дезінформації: аудиторія, яка пройшла навчання, демонструє вищу здатність розпізнавати фейки та перевіряти джерела [95, с. 28].

BBC Media Action у дослідженні щодо Східної Європи зазначає, що ефективні кампанії протидії дезінформації мають бути локалізованими, культурно чутливими та орієнтованими на конкретні групи ризику [96, с. 41].

Національна академія наук України у міждисциплінарному дослідженні наголошує, що фейкові новини є не лише інформаційною, а й психологічною зброєю, яка впливає на емоційний стан, поведінку та соціальну згуртованість [97, с. 53].

Таким чином, фейкові новини та маніпуляції в онлайн медіа є серйозною загрозою для інформаційної безпеки, довіри до ЗМІ та демократичного розвитку суспільства. Їхня ефективність базується на емоційному впливі, швидкості поширення та слабкості механізмів перевірки. Міжнародні та українські дослідження підтверджують, що протидія фейкам потребує комплексного підходу: правового регулювання, технологічних рішень, розвитку медіаграмотності та підтримки незалежних фактчекінгових ініціатив. У цьому контексті довіра до онлайн медіа стає не лише результатом редакційної політики, а й показником стійкості інформаційного простору.

2.3. Вплив соціальних мереж на сприйняття інформації та довіру до медіа

Соціальні мережі стали ключовим каналом споживання новин у цифрову епоху, трансформуючи не лише способи поширення інформації, а й механізми

формування довіри до неї. Алгоритмічне сортування контенту, персоналізація стрічок новин, відсутність чіткої межі між журналістським і користувацьким контентом – усе це створює нові виклики для медіаспоживання.

Дослідження вчених показує, що довіра до новин у соціальних мережах значною мірою залежить від сприйняття джерела та форми подачі повідомлення. Навіть при однаковому змісті, новина, опублікована на платформі Facebook, сприймається менш достовірною, ніж та сама інформація на новинному сайті [98, с. 728].

J. Obar J. A. і S. Wildman визначають соціальні мережі як «технологічно опосередковану комунікацію», яка поєднує масову та міжособистісну взаємодію, створюючи нову форму публічного простору [99, с. 746]. У цьому просторі традиційні критерії довіри – авторитетність, перевіреність, професіоналізм – поступаються місцем емоційності, візуальності та швидкості.

A. Zubiaga та співавтори підкреслюють, що соціальні мережі є середовищем, де чутки, фейки та маніпуляції поширюються швидше, ніж у традиційних медіа. Це пов'язано з низьким порогом публікації, відсутністю редакційного контролю та ефектом «соціального підтвердження» [100, с. 3].

G. Pennycook і D. Rand описують феномен «ефекту імпліцитної правдивості»: якщо частина фейкових новин позначена як неправдива, то інші, не позначені, автоматично сприймаються як достовірні [101, с. 49]. Це створює ілюзію надійності в умовах інформаційного шуму.

Досліджуючи вплив соціальних мереж на формування довіри до медіа, О. Петренко підкреслює необхідність підвищення медіаграмотності для зменшення ризиків маніпуляцій і збереження критичного мислення користувачів [102].

Аналітичний звіт ІМІ свідчить, що в Україні Telegram-канали стали одним із найвпливовіших джерел новин, особливо в умовах війни. Водночас, саме ці канали часто є джерелами неперевіреної або маніпулятивної інформації [103, с. 11].

Згідно з дослідженням Internews Ukraine, понад 70% українців отримують новини через соціальні мережі, зокрема Facebook, YouTube і Telegram. При цьому лише 38% з них перевіряють джерело інформації перед поширенням [104, с. 19].

Звіт Суспільного показує, що довіра до новин у соціальних мережах є нижчою, ніж до традиційних онлайн-медіа. Найбільше довіряють контенту, який супроводжується посиланням на першоджерело або має ознаки редакційної обробки [105, с. 14].

I. Мірошниченко зазначає, що соціальні мережі формують нову культуру споживання інформації, де довіра базується не на джерелі, а на емоційному резонансі, візуальній привабливості та кількості вподобань [106, с. 21].

Pew Research Center у звіті за 2022 рік вказує, що молодь є найбільш активною групою споживачів новин у соціальних мережах, але водночас — найменш критичною до джерел [107, с. 23].

Згідно з Reuters Institute, в Україні спостерігається зростання ролі соціальних платформ як основного джерела новин, особливо серед молоді та мешканців міст. Це створює виклик для традиційних медіа, які втрачають аудиторію [108, с. 47].

Європейська обсерваторія журналістики (ЕЮ) у порівняльному дослідженні зазначає, що довіра до новин у соціальних мережах залежить від рівня цифрової грамотності, політичної поляризації та наявності незалежних фактчекінгових ініціатив [109, с. 38].

BBC Media Action підкреслює, що в умовах Східної Європи соціальні мережі є як джерелом дезінформації, так і платформою для поширення якісного контенту. Ключовим чинником є здатність користувача розрізнити типи інформації [110, с. 33].

Facebook Transparency Report демонструє, що алгоритми платформи впливають на видимість контенту, що може як посилювати, так і знижувати довіру до новин залежно від налаштувань і поведінки користувача [111, с. 22].

Отже, соціальні мережі радикально змінили екосистему новинного споживання, створивши нові моделі взаємодії між контентом, платформами та аудиторією. Довіра до інформації в цьому середовищі формується не лише через джерело, а й через алгоритми, емоційний контекст і соціальні сигнали. Український досвід підтверджує, що соціальні мережі є водночас інструментом демократизації доступу до інформації та каналом поширення фейків. Підвищення довіри до новин у соціальних мережах можливе лише за умови розвитку цифрової грамотності, прозорості алгоритмів і підтримки незалежної журналістики.

2.4. Культурні, соціальні та економічні чинники впливу

Довіра до онлайн медіа формується не лише під впливом редакційної політики чи державного регулювання, а й у ширшому контексті – культурному, соціальному та економічному. Ці чинники визначають, як саме аудиторія сприймає інформацію, які джерела вважає легітимними та які критерії достовірності застосовує.

Згідно з теорією модернізації R. Inglehart і C. Welzel, рівень довіри в суспільстві корелює з рівнем соціального розвитку, освіти та інституційної стабільності. Автори підкреслюють, що в умовах постіндустріального суспільства довіра до медіа стає частиною ширшого «ціннісного зсуву» – від матеріальних до постматеріальних орієнтацій [112, с. 45–47].

M. Castells у своїй концепції «мережевого суспільства» зазначає, що в умовах цифрової комунікації довіра дедалі більше залежить від горизонтальних зв'язків, а не від інституційної ієрархії. Це означає, що користувачі більше довіряють контенту, який поширюють знайомі або спільноти, ніж офіційним джерелам [113, с. 78].

У контексті України Л. Вдовиченко наголошує, що культурні чинники – зокрема історичний досвід недовіри до державних інституцій, вплив радянської

спадщини та регіональні відмінності – суттєво впливають на сприйняття медіа [114, с. 30].

У дослідженні З. Гирич та А. Міррена зазначено, що в умовах гібридної війни довіра до онлайн медіа в Україні формується на перетині культурної ідентичності, досвіду інформаційних атак та потреби в емоційній безпеці. Автори підкреслюють, що довіра є не лише когнітивною оцінкою, а й емоційною реакцією на контекст [115].

Соціальні чинники також відіграють важливу роль. Т. Ковальчук вказує, що рівень соціального капіталу, наявність горизонтальних зв'язків, участь у громадських ініціативах корелюють із вищим рівнем критичного мислення та довіри до якісних джерел [116, с. 17].

Звіт Internews Ukraine підтверджує, що в Україні довіра до медіа є вищою серед освічених, соціально активних громадян, які мають доступ до різних джерел інформації та володіють навичками медіаграмотності [117, с. 22].

Pew Research Center у глобальному дослідженні зазначає, що культурні цінності – індивідуалізм, колективізм, рівень толерантності – впливають на те, як громадяни оцінюють достовірність новин [118, с. 19].

Європейська обсерваторія журналістики (ЕЮ) підкреслює, що в країнах із високим рівнем культурного плюралізму довіра до медіа є більш диференційованою: аудиторія обирає джерела відповідно до власних цінностей [119, с. 33].

Економічні чинники також мають значення. Згідно з даними Freedom House, у регіонах із високим рівнем безробіття, низьким доходом і слабкою інфраструктурою довіра до медіа є нижчою, а споживання інформації – більш фрагментованим [120, с. 27].

І. Мірошниченко зазначає, що економічна нестабільність сприяє поширенню фейкових новин, оскільки аудиторія шукає прості відповіді на складні питання, а медіа – дешеві способи залучення уваги [121, с. 113].

Звіт OSCE вказує, що економічний тиск на редакції призводить до зниження якості контенту, залежності від рекламодавців і втрати редакційної незалежності [122, с. 18].

A. Savchuk аналізує економічну стійкість українських онлайн медіа і доходить висновку, що саме фінансова прозорість, диверсифікація джерел доходу та підтримка з боку громадянського суспільства є запорукою довіри [123, с. 24].

Національний інститут стратегічних досліджень у 2022 році наголосив, що соціокультурні чинники – мова, ідентичність, історична пам'ять – мають бути враховані при формуванні інформаційної політики, спрямованої на зміцнення довіри до медіа [124, с. 31].

Отже, культурні, соціальні та економічні чинники є фундаментальними у формуванні довіри до онлайн медіа. Вони визначають не лише сприйняття інформації, а й саму здатність аудиторії до критичного мислення, оцінки джерел і участі в інформаційному обміні. Український контекст, позначений війною, трансформацією ідентичності та економічною нестабільністю, вимагає чутливого підходу до аналізу цих чинників. Розуміння їхньої взаємодії дозволяє формувати ефективні стратегії підвищення довіри до медіа та зміцнення інформаційної безпеки.

2.5. Роль журналістської етики в підвищенні довіри до онлайн медіа

У цифрову епоху, коли інформаційний простір характеризується надлишком контенту, швидкістю поширення новин і зростанням кількості фейкових повідомлень, журналістська етика стає ключовим чинником формування довіри до онлайн медіа. Етичні стандарти – це не лише професійні норми, а й соціальний договір між журналістом і аудиторією, що визначає межі відповідальності, достовірності та прозорості.

Н. Костенко зазначає, що в умовах цифрової трансформації журналістська етика має адаптуватися до нових викликів: алгоритмізації новин, знеособлення

джерел, тиску на швидкість публікації [125, с. 41]. Вона підкреслює, що саме етична рефлексія дозволяє зберігати довіру в умовах інформаційної конкуренції.

В. Kovach і Т. Rosenstiel у своїй класичній праці визначають дев'ять основних принципів журналістики, серед яких – обов'язок перед правдою, лояльність до громадян, перевірка інформації, незалежність від об'єктів висвітлення. Ці принципи є основою довіри до медіа в демократичному суспільстві [126, с. 12–15].

С. Ward пропонує концепцію «радикальної етики», яка враховує глобальний, міжкультурний і цифровий виміри журналістської відповідальності. Він наголошує, що журналістика має не лише інформувати, а й сприяти діалогу, розумінню та соціальній справедливості [127, с. 88].

С. Christians та співавтори розглядають етичні дилеми журналістики через призму морального вибору, підкреслюючи, що довіра виникає тоді, коли аудиторія бачить послідовність між заявленими цінностями та реальними діями редакції [128, с. 102].

UNESCO у своєму посібнику з журналістської освіти наголошує, що етична журналістика – це перша лінія оборони проти дезінформації. Вона передбачає чітке маркування джерел, розмежування фактів і думок, відмову від клікбейтів [129, с. 59].

Європейський центр журналістики (EJC) у звіті 2022 року зазначає, що в цифрову епоху журналістська етика має включати також прозорість алгоритмів, відповідальність за модерацію коментарів і захист персональних даних [130, с. 33].

І. Мірошніченко підкреслює, що в українських умовах етичні стандарти часто порушуються через економічний тиск, політичну заангажованість або відсутність редакційної автономії. Водночас, саме ті медіа, які дотримуються етики, мають вищий рівень довіри серед аудиторії [131, с. 25].

Згідно з моніторингом ІМІ, найпоширенішими порушеннями етичних норм в українських онлайн медіа є відсутність посилань на джерела,

маніпулятивні заголовки, прихована реклама. Водночас, позитивною тенденцією є зростання кількості редакцій, які публікують свої етичні кодекси [132, с. 11].

Звіт Internews Ukraine свідчить, що українські користувачі вважають етичність одним із головних критеріїв довіри до онлайн медіа. Особливо важливими є прозорість джерел, визнання помилок і відсутність мови ворожнечі [133, с. 18].

BBC Media Action у дослідженні щодо журналістики в умовах конфлікту зазначає, що етична поведінка журналістів – це не лише професійна вимога, а й фактор стабільності в суспільстві [134, с. 39].

P. Plaisance наголошує, що журналістська етика – це не набір правил, а процес постійного морального вибору, який вимагає критичного мислення, емпатії та відповідальності перед суспільством [135, с. 61].

T. Hanitzsch і T. Vos у своєму дослідженні пропонують розширити уявлення про роль журналіста: від «наглядача» до «посередника», «інтерпретатора» та «фасилітатора діалогу». Така еволюція ролей вимагає нових етичних підходів [136, с. 150].

Кодекс етики українського журналіста, ухвалений НСЖУ, закріплює основні принципи: достовірність, збалансованість, повага до приватності, уникнення дискримінації. Його дотримання є маркером професійності та запорукою довіри [137].

OSCE у своїх рекомендаціях щодо етичного висвітлення кризових ситуацій підкреслює важливість точності, чутливості до постраждалих, уникнення сенсаційності [138, с. 12].

Отже, журналістська етика є фундаментом довіри до онлайн медіа. У цифрову епоху вона набуває нових вимірів – від прозорості алгоритмів до відповідальності за модерацію. Український досвід підтверджує, що саме ті медіа, які дотримуються етичних стандартів, зберігають довіру навіть в умовах кризи. Підвищення етичної культури журналістики – це не лише професійне завдання, а й стратегічна умова інформаційної безпеки та демократичного розвитку.

Висновки до розділу 2

У процесі аналізу було встановлено, що довіра до онлайн медіа є багатофакторним явищем, яке формується під впливом як інституційних, так і індивідуальних чинників. У розділі розглянуто п'ять ключових напрямів, кожен з яких суттєво впливає на динаміку довіри аудиторії в українському цифровому середовищі.

По-перше, інформаційна політика держави є фундаментальним інструментом формування довіри. Її ефективність визначається прозорістю, стратегічністю, балансом між безпекою й свободою слова. Наявність зрозумілих правил, підтримка незалежних ЗМІ та медіаграмотності сприяють зміцненню довіри серед громадян.

По-друге, фейкові новини та маніпуляції виступають одним із найпотужніших деструктивних чинників. Емоційна подача, швидкість поширення й відсутність перевірки інформації в онлайн медіа створюють виклики, які підривають довіру до всього медіаполя. Особливо небезпечними є систематизовані дезінформаційні кампанії, що використовуються в контексті гібридної війни.

Третім чинником є вплив соціальних мереж, де алгоритмічний добір контенту, ефект «інформаційної бульбашки» та нерозмежованість між журналістською та користувацькою інформацією змінюють механізми сприйняття й оцінки новин. Водночас саме ці платформи відіграють дедалі більшу роль у формуванні інформаційного світогляду громадян, особливо молоді.

Четвертий напрям – культурні, соціальні та економічні чинники – виявляє глибоку залежність рівня довіри від таких змінних, як освіта, рівень доходу, соціальна згуртованість, доступ до якісної інформації, історичний досвід та локальні ідентичності. Ці фактори не менш вагомі, ніж технологічні чи політичні, і мають враховуватися при розробці інформаційної політики.

Нарешті, журналістська етика залишається головною основою професійної репутації онлайн медіа. Саме дотримання етичних принципів – правдивість, незалежність, прозорість – слугує найпотужнішим індикатором довіри з боку аудиторії. В умовах цифрової конкуренції та тиску на швидкість саме етична позиція редакції відрізняє якісну журналістику від інформаційного шуму.

Таким чином, довіра до онлайн медіа в Україні – це складна синергія інституційних практик, культурних кодів, цифрової поведінки та професійної відповідальності. Її зміцнення вимагає системного підходу – водночас «знизу» (від громади та користувача) і «згори» (від держави та професійної спільноти).

РОЗДІЛ 3

ТЕНДЕНЦІЇ ВИНИКНЕННЯ І РОЗВИТКУ ДОВІРИ ДО ОНЛАЙН-МЕДІА В УКРАЇНІ

Довіра до онлайн-медіа в Україні є динамічним явищем, що еволюціонує під впливом соціально-політичних подій, технологічних змін і трансформацій медіаринку. У цьому розділі аналізуються ключові тенденції формування та розвитку довіри до онлайн-медіа, включаючи динаміку змін за останнє десятиліття, вплив глобальних і локальних факторів, а також перспективи розвитку. Розгляд цих тенденцій дозволяє зрозуміти сучасний стан довіри та визначити напрями її зміцнення.

3.1. Динаміка довіри до онлайн медіа в Україні за останнє десятиліття

Протягом останніх десяти років довіра до онлайн медіа в Україні зазнала суттєвих коливань, що були зумовлені як внутрішніми соціально-політичними процесами, так і зовнішніми викликами – війною, пандемією, інформаційними атаками. Аналіз динаміки довіри дозволяє виявити ключові тенденції, точки зламу та чинники, що впливали на зміну ставлення аудиторії до цифрових джерел інформації.

Розглянемо загальні тенденції. Згідно з щорічними звітами ІМІ, у 2015–2017 роках рівень довіри до онлайн медіа залишався відносно стабільним – на рівні 42–45% серед опитаних. Після початку активної фази гібридної війни (2018–2019) спостерігалось зростання скепсису до новинних платформ, особливо через поширення фейкових повідомлень у соціальних мережах [139].

У 2020–2021 роках, на тлі пандемії COVID-19, довіра до онлайн медіа зросла до 51%, що пояснюється зростанням потреби в оперативній інформації та активізацією фактчекінгових ініціатив [140; 141]. Проте з початком повномасштабного вторгнення РФ у 2022 році відбувся новий злам: довіра до офіційних онлайн джерел (зокрема Суспільного, Укрінформу, Центру стратегічних комунікацій) зросла, тоді як до анонімних Telegram-каналів –

знизилися [142; 143]. Рівень довіри до онлайн медіа в Україні (2015–2024) подано в табл. 3.1.

Таблиця 3.1

Рівень довіри до онлайн медіа в Україні (2015–2024)

Рік	Довіра до онлайн медіа (%)	Найбільш довірені джерела (за опитуваннями)
2015	43	УП, ТСН, 24 канал
2017	45	Liga.net, BBC Україна
2019	39	Суспільне, Новое Время
2021	51	Укрінформ, Hromadske
2022	58	Укрінформ, Hromadske
2023	54	Суспільне, Detector Media, NV
2024	56	Суспільне, Internews Ukraine, StopFake

Джерела: [139–144].

Проаналізуємо дані таблиці 3.1. Таблиця демонструє змінність рівня довіри до онлайн медіа в Україні протягом десятиліття, відображаючи вплив соціально-політичних подій, якості журналістики й актуальність контенту. Від 43% у 2015 році до 56% у 2024 – маємо поступову позитивну динаміку, попри періодичні коливання.

Ключові етапи

- 2015–2017:

Незначне зростання з 43% до 45%. Домінують масові новинні портали: *Українська правда (УП)*, *ТСН*, *24 канал* та *BBC Україна*, які забезпечують оперативний і доступний контент.

- 2019:

Падіння до 39% – можливо, пов'язано з високим рівнем фейків під час політичних кампаній, кризою довіри. Водночас зростає присутність *Суспільного й Нового Времени* як джерел більш збалансованої інформації.

- 2021–2022:

Різкий стрибок довіри до 51% і далі – до рекордних 58% у 2022-му. Причини – повномасштабне вторгнення РФ, зростання запиту на перевірену інформацію. Аудиторія орієнтується на *Укрінформ* і *Hromadske* – джерела з високим рівнем довіри, фактчекінгу та публічності.

- 2023–2024:

Незначна корекція до 54%, далі зростання до 56%. Знову серед лідерів – *Суспільне*, а також з'являються *Internews Ukraine* і *StopFake*, що свідчить про зростання довіри до аналітичних і фактчекінгових ініціатив.

Що це означає:

- Довіра до медіа зростає не лише в часи криз, а й тоді, коли аудиторія бачить послідовність, відкритість і професіоналізм.
- Зрушення від комерційних медіа до суспільних і некомерційних платформ – це прояв зрілості інформаційного споживання.
- Значну роль відіграють антикризові інформаційні проєкти (як *StopFake*, *Internews*), які компенсують втрату довіри до традиційних джерел.

Фактори впливу:

- Політичні події (вибори, війна) суттєво впливали на довіру: у періоди загострення зростала потреба в перевірній інформації, що підвищувало довіру до офіційних джерел [145; 146].
- Соціальні мережі залишаються амбівалентним чинником: з одного боку, вони є основним каналом споживання новин, з іншого – джерелом дезінформації [147].
- Медіаграмотність поступово зростає, що сприяє критичному ставленню до контенту та вибору надійних джерел [148].

Отже, динаміка довіри до онлайн медіа в Україні протягом останнього десятиліття демонструє складну, але поступово позитивну тенденцію. Попри виклики – фейки, війна, політична поляризація – українська аудиторія виявляє здатність до критичного споживання інформації та підтримки незалежних, етичних медіа. Подальше зростання довіри можливе за умови посилення прозорості, розвитку медіаосвіти та підтримки якісної журналістики.

3.2. Специфіка довіри до онлайн медіа в контексті політичних та економічних подій

Довіра до онлайн медіа в Україні є динамічною категорією, чутливою до змін політичного та економічного середовища. Політичні кризи, вибори, війна, економічна нестабільність – усе це впливає на сприйняття джерел інформації, змінюючи патерни медіаспоживання та критерії достовірності.

Згідно з дослідженнями вчених, політична поляризація в Україні призводить до того, що аудиторія дедалі частіше обирає медіа не за принципом об'єктивності, а за ідеологічною близькістю. Це створює ефект «інформаційного табору», де довіра базується на підтвердженні власних переконань, а не на перевірці фактів [149, с. 793].

А. Savchuk у своєму аналізі довіри під час політичних криз зазначає, що в періоди нестабільності зростає попит на оперативну інформацію, але водночас – і вразливість до маніпуляцій. Саме в ці моменти аудиторія схильна довіряти або офіційним джерелам, або емоційно забарвленим повідомленням у соціальних мережах [150, с. 61].

Звіт Internews Ukraine за 2023 рік підтверджує, що під час виборчих кампаній довіра до онлайн медіа знижується, особливо через поширення замовного контенту, джинси та політичної реклами без маркування [151, с. 18]. Подібні висновки містяться і в аналітичному звіті ІМІ, де зазначено, що понад 40% новин у передвиборчий період мають ознаки політичної заангажованості [152, с. 11].

У дослідженні Detector Media наголошується, що політичні події часто використовуються як привід для запуску дезінформаційних кампаній, особливо в Telegram-каналах та анонімних платформах [153, с. 22]. Це підтверджується і даними Freedom House, які вказують на зростання політичного впливу на редакційну політику окремих онлайн медіа [154, с. 29].

Pew Research Center у глобальному огляді зазначає, що довіра до медіа в умовах політичної нестабільності залежить від рівня прозорості редакцій, наявності фактчекінгу та відкритості до зворотного зв'язку [155, с. 17].

І. Мірошніченко підкреслює, що політична турбулентність в Україні створює ситуацію, коли аудиторія змушена балансувати між недовірою до офіційних джерел і скепсисом до альтернативних платформ. У таких умовах довіра стає ситуативною і залежить від контексту [156, с. 20].

З економічного боку, Л. Вдовиченко зазначає, що в умовах нестабільності зростає попит на «просту» інформацію, що часто призводить до популярності популістських і маніпулятивних джерел [157, с. 32]. Це підтверджується і в дослідженні L. Zasiékina і S. Zasiékin, які вказують, що економічна вразливість аудиторії корелює з довірою до емоційно забарвленого контенту [158, с. 49].

У звіті Internews Ukraine за 2023 рік зазначено, що під час економічної кризи 2022–2023 років зросла довіра до медіа, які публікували практичну, прикладну інформацію – про ціни, соціальні виплати, безпеку [159, с. 25].

BBC Media Action підкреслює, що в умовах конфлікту довіра до медіа залежить не лише від змісту, а й від тону подачі: аудиторія віддає перевагу спокійній, аналітичній подачі, а не сенсаційності [160, с. 41].

Національна рада з питань телебачення і радіомовлення у звіті за 2023 рік зазначає, що політичні події (вибори, реформи, війна) мають прямий вплив на структуру інформаційного середовища, зокрема на тематику, тональність і джерела новин [161, с. 33].

Національний інститут стратегічних досліджень наголошує, що в умовах політичної нестабільності довіра до медіа є елементом інформаційної безпеки, а отже – стратегічним ресурсом держави [162, с. 28].

На відміну від попередніх досліджень, у межах цієї дипломної роботи нами здійснено порівняльний аналіз довіри до онлайн медіа в Україні у зв'язку з політичними та економічними подіями на основі узагальнення даних за 2015–2024 роки. Особливу увагу приділено виявленню змін у структурі довіри під час виборчих кампаній, початку повномасштабної війни та періодів економічної рецесії, систематизовано типові патерни реакції аудиторії на політичну турбулентність, а також виокремлено типи медіа, які зберігають довіру в умовах кризи.

Отже, політичні та економічні події мають безпосередній вплив на рівень довіри до онлайн медіа в Україні. У періоди нестабільності аудиторія шукає джерела, які забезпечують не лише оперативність, а й етичність, прозорість і аналітичність. Водночас саме в ці моменти зростає ризик маніпуляцій, дезінформації та втрати редакційної незалежності. Як показано в авторському аналізі, довіра в таких умовах є не сталою характеристикою, а динамічним процесом, що залежить від контексту, типу медіа та поведінки самої аудиторії.

3.3. Аналіз основних типів онлайн медіа та їх вплив на довіру аудиторії

Онлайн медіа в Україні представлені широким спектром типів – від суспільних мовників до комерційних новинних порталів, аналітичних платформ, розважальних сайтів і блогових ресурсів. Тип медіа безпосередньо впливає на рівень довіри аудиторії, що підтверджується як міжнародними, так і українськими дослідженнями [163–165].

Виділемо типологію онлайн медіа. Згідно з класифікацією ІМІ та Internews Ukraine, онлайн медіа в Україні умовно поділяються на:

- Суспільні медіа (Suspilne, UATV)
- Комерційні новинні портали (УП, ТСН, 24 канал)
- Аналітичні платформи (Texty.org.ua, VoxUkraine)
- Розважальні та лайфстайл-ресурси (ТСН-лайт, Новини.LIVE)
- Анонімні/альтернативні канали (Telegram-канали, блоги).

Розглянемо рівень довіри до типів онлайн медіа в Україні (табл. 3.2.)

Таблиця 3.2.

Рівень довіри до типів онлайн медіа в Україні (2023)

Тип медіа	Середній рівень довіри (%)	Основні характеристики
Суспільні	68	Прозорість, публічне фінансування, етика
Комерційні новинні портали	54	Швидкість, професійна журналістика
Аналітичні платформи	61	Глибина, фактчекінг, вузька аудиторія
Розважальні ресурси	37	Емоційність, клікбейт, низька перевірка фактів
Анонімні/альтернативні	24	Відсутність авторства, сенсаційність

Джерела: [163–167].

У межах цієї дипломної роботи нами здійснено порівняльний аналіз трьох типів онлайн медіа: суспільних (Suspilne), комерційних (Українська правда) та аналітичних (Texty.org.ua), подано контент-аналіз 30 публікацій кожного типу за критеріями: наявність джерел, баланс думок, фактчекінг, мова ворожнечі, клікбейтність заголовків. Результати дослідження подано нижче (табл. 3.3.).

Таблиця 3.3.

Контент-аналіз трьох типів онлайн медіа

Критерій	Suspilne	УП	Texty.org.ua
Джерела вказано (%)	100	87	100
Баланс думок (%)	92	78	96
Фактчекінг (наявність)	Так	Частково	Так
Клікбейт-заголовки (%)	0	12	0
Мова ворожнечі (випадки)	0	1	0

Висновки:

- Суспільні медіа демонструють найвищий рівень довіри завдяки прозорості, дотриманню етики та відсутності комерційного тиску.
- Аналітичні платформи мають високу довіру серед освіченої аудиторії, але обмежене охоплення.
- Комерційні портали балансують між якістю та швидкістю, але іноді вдаються до клікбейту.
- Анонімні канали мають найнижчий рівень довіри, попри високу популярність.

Отже, тип онлайн медіа суттєво впливає на рівень довіри аудиторії. Як показало авторське дослідження, найбільшу довіру викликають ті платформи, які дотримуються журналістських стандартів, відкрито вказують джерела та уникають маніпуляцій. У контексті інформаційної безпеки України підтримка суспільних і аналітичних медіа є стратегічно важливою.

3.4. Вплив пандемії COVID-19 на рівень довіри до онлайн джерел інформації в Україні

Пандемія COVID-19 стала глобальним викликом не лише для систем охорони здоров'я, а й для інформаційного середовища. В Україні, як і в багатьох країнах світу, онлайн медіа стали основним джерелом новин про вірус, карантинні обмеження, вакцинацію та соціальні наслідки пандемії. Це спричинило як зростання попиту на інформацію, так і кризу довіри до джерел, що не витримували перевірки на достовірність.

Розглянемо загальні тенденції. Згідно з дослідженням Т. Ковальчук, у перші місяці пандемії (березень–травень 2020 року) рівень довіри до онлайн медіа в Україні зріс на 11%, що пояснюється потребою в оперативній інформації та зростанням ролі офіційних джерел [168, с. 46]. Проте вже в другій половині 2020 року спостерігалось зниження довіри через поширення фейків, суперечливі заяви офіційних осіб та політизацію теми COVID-19 [169; 170]. Динаміка довіри до онлайн медіа під час пандемії (2020–2021) подана в таблиці 3.4.

Таблиця 3.4

Динаміка довіри до онлайн медіа під час пандемії (2020–2021)

Період	Рівень довіри (%)	Основні фактори впливу
Квітень 2020	53	Потреба в інформації, довіра до МОЗ
Вересень 2020	45	Інфодемія, суперечливі повідомлення
Березень 2021	48	Адаптація аудиторії, зростання критичності
Жовтень 2021	43	Втома від теми, зниження інтересу

Джерела: [168–170]

Яким джерелам довіряли українці під час пандемії (опитування 2021)?

[Офіційні сайти МОЗ, уряду] - 34%

[Новинні онлайн медіа] - 29%

[Telegram-канали, соцмережі] - 17%

[Телебачення] - 12%

[Інше / не довіряю жодному] - 8%

Джерело: [Suspilne, 2021] [181]

Нами здійснено контент-аналіз 60 публікацій на тему COVID-19 у трьох типах онлайн медіа: офіційні джерела (moz.gov.ua, covid19.gov.ua), комерційні новинні портали (ТСН, УП) та Telegram-канали (Коронавірус_інфо, Труха), оцінювалась наявність джерел, фактчекінг, клікбейтність заголовків і мову ворожнечі. Результати дослідження подано в таблиці 3.5.

Таблиця 3.5

Контент-аналіз COVID-публікацій

Тип медіа	Джерела вказано (%)	Клікбейт (%)	Мова ворожнечі (%)
Офіційні (moz.gov.ua)	100	0	0
Комерційні (УП, ТСН)	86	14	2
Telegram-канали	39	42	7

Основні висновки:

- Найвищу довіру під час пандемії мали офіційні джерела та суспільні онлайн медіа, які дотримувалися стандартів достовірності та уникали сенсаційності [172; 174].
- Telegram-канали були популярними, але мали найнижчий рівень довіри через відсутність авторства, поширення фейків і маніпуляцій [175].
- Аудиторія стала більш критичною: зросла роль медіаграмотності як чинника довіри [176; 177].

Отже, пандемія COVID-19 стала каталізатором змін у структурі довіри до онлайн медіа в Україні. Вона виявила як сильні сторони (оперативність, доступність), так і вразливості (фейки, емоційна маніпуляція) цифрового інформаційного середовища. Як показано в авторському аналізі, саме прозорість, наявність джерел і відсутність клікбейту стали ключовими критеріями довіри в умовах кризи. Цей досвід є важливим для розуміння механізмів довіри в майбутніх надзвичайних ситуаціях.

3.5. Перспективи та можливі зміни у ставленні аудиторії до онлайн медіа в майбутньому

У XXI столітті довіра до онлайн медіа дедалі більше залежить не лише від змісту, а й від технологічного середовища, у якому цей зміст створюється, поширюється та споживається. Майбутнє онлайн медіа визначатиметься взаємодією між інноваціями, етичними стандартами, цифровою грамотністю та очікуваннями аудиторії.

Згідно з прогнозами Reuters Institute, до 2030 року ключовими трендами стануть автоматизація новин, використання штучного інтелекту для створення контенту, персоналізація стрічок новин і зростання ролі платформ, а не окремих медіа-брендів [182, с. 9–14]. Це створює як нові можливості, так і ризики для довіри: аудиторія може втратити здатність розрізняти журналістику й алгоритмічний контент.

Pew Research Center підкреслює, що майбутнє довіри до медіа залежатиме від прозорості алгоритмів, відкритості редакцій до зворотного зв'язку та здатності адаптуватися до нових форматів комунікації [183, с. 22].

Європейська обсерваторія журналістики (ЕЮ) прогнозує, що в умовах інформаційного перенасичення аудиторія шукатиме не просто новини, а контекстуалізовану, пояснювальну журналістику, яка допомагає орієнтуватися в складних темах [184, с. 31].

UNESCO у своєму глобальному звіті зазначає, що довіра до медіа в майбутньому буде залежати від чотирьох стовпів: етики, інклюзивності, цифрової безпеки та сталого фінансування [185, с. 64].

BBC Media Action звертає увагу на те, що в країнах Східної Європи, зокрема в Україні, аудиторія очікує від медіа не лише достовірності, а й емоційної чесності – здатності визнавати помилки, пояснювати складні рішення та бути відкритими до критики [186, с. 27].

Internews Ukraine прогнозує, що українські онлайн медіа будуть змушені поєднувати технологічну інноваційність із етичними стандартами, щоб зберегти довіру в умовах конкуренції з платформами та блогерами [187, с. 19].

ІМІ у своєму звіті 2023 року зазначає, що майбутнє довіри залежатиме від демонстративної прозорості: відкриття джерел фінансування, пояснення редакційної політики, маркування алгоритмічного контенту [188, с. 11].

А. Savchuk у своєму дослідженні підкреслює, що довіра в цифрову епоху – це не лише характеристика джерела, а й взаємодія між медіа, платформою та користувачем, де кожен має свою відповідальність [189, с. 65].

Л. Вдовиченко прогнозує, що аудиторія очікуватиме гібридного формату: поєднання аналітики, візуалізації, інтерактивності та персоналізації, але без втрати журналістських стандартів [190, с. 21].

І. Мірошніченко зазначає, що молодь очікує від медіа участі, а не лише інформування: можливості коментувати, впливати на порядок денний, бачити реакцію редакції [191, с. 17].

OSCE у своєму звіті наголошує, що регулювання онлайн медіа має бути гнучким, адаптивним і прозорим, щоб не зруйнувати довіру, а навпаки – підтримати її в умовах цифрової трансформації [192, с. 38].

Freedom House підкреслює, що в Україні довіра до медіа в майбутньому залежатиме від стійкості редакцій до політичного та економічного тиску, а також від здатності зберігати незалежність [193, с. 29].

I. Naidionova досліджує вплив штучного інтелекту на споживання новин і зазначає, що AI-журналістика може бути ефективною, але лише за умови чіткого маркування, прозорості алгоритмів і людського контролю [194, с. 519].

Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення у своєму прогнозі до 2030 року зазначає, що довіра до онлайн медіа буде залежати від здатності адаптуватися до нових форматів, зберігаючи при цьому етичну сталість [195, с. 33].

Нами проведено авторське експертне опитування серед 42 студентів-магістрантів факультетів журналістики (Київ, Харків, Львів) щодо їхніх очікувань від онлайн медіа у 2030 році (Додаток А, Б, В). Респонденти обирали три ключові характеристики, які, на їхню думку, визначатимуть довіру до медіа в майбутньому. Результати дослідження подано в таблиці 3.6.

Таблиця 3.6

Очікування аудиторії щодо довіри до онлайн медіа (опитування, 2025)

Очікувана характеристика	Частка респондентів (%)
Прозорість алгоритмів	71
Автоматичний фактчекінг	64
Відкритість редакційної політики	59
Відсутність клікбейту	52
Можливість зворотного зв'язку	48

Отже, майбутнє довіри до онлайн медіа в Україні залежатиме від здатності медіа адаптуватися до технологічних змін, зберігаючи при цьому етичні стандарти, прозорість і відкритість до аудиторії. Як показало авторське опитування, молоде покоління очікує не лише якісного контенту, а й участі, пояснень і відповідальності. Це формує нову парадигму довіри – не як пасивного прийняття, а як взаємодії між медіа і громадянином.

3.6. Практичні рекомендації щодо підвищення довіри до онлайн-медіа

Формування довіри до онлайн медіа є не лише завданням самих редакцій, а й спільною відповідальністю держави, громадянського суспільства, освітніх інституцій та самих користувачів. У цьому підрозділі узагальнено ключові практичні рекомендації, що базуються на міжнародному досвіді, українських аналітичних звітах та авторському аналізі. Нами здійснено порівняльний аналіз 12 аналітичних звітів і стратегічних документів (у т.ч. Internews, IMI, OSCE, Freedom House) та виокреслено шість ключових напрямів практичних дій. Також адаптовано ці рекомендації до українського контексту, враховуючи результати власного опитування (див. Додаток А–В), сформульовано пропозиції, які можуть бути використані редакціями, освітніми установами та державними органами. Наведемо результати дослідження.

Практичні рекомендації щодо підвищення довіри до онлайн-медіа в Україні:

1. Прозорість і підзвітність редакцій

Згідно з рекомендаціями Internews Ukraine та IMI, довіра до онлайн медіа зростає, коли редакції відкрито повідомляють про свою структуру, власників, джерела фінансування та редакційну політику [196; 197]. Важливо також публікувати контактну інформацію, політику щодо виправлень і механізми зворотного зв'язку з аудиторією.

2. Дотримання етичних стандартів

BBC Media Action та EJC наголошують, що етична журналістика – це основа довіри. Редакції мають уникати клікбейт-заголовків, чітко маркувати рекламу, розмежовувати факти й думки, а також визнавати помилки [198; 200].

3. Розвиток медіаграмотності

UNESCO, OSCE та МОН України підкреслюють, що довіра до медіа формується не лише на боці виробника, а й на боці споживача. Впровадження медіаосвіти в шкільну та університетську програми, підтримка громадських

ініціатив і створення навчальних платформ – ключ до критичного мислення [199; 202; 210].

4. Підтримка незалежних і суспільних медіа

Freedom House та Нацрада з питань телебачення і радіомовлення рекомендують державі створювати умови для фінансової та редакційної незалежності суспільних мовників, а також підтримувати локальні ініціативи, які дотримуються стандартів [201; 203].

5. Впровадження технологічних рішень

Згідно з дослідженням Newman та Savchuk, автоматичний фактчекінг, прозорі алгоритми формування стрічки новин і маркування AI-контенту можуть стати інструментами відновлення довіри в умовах цифрової конкуренції [207; 208].

6. Роль громадянського суспільства

Л. Вдовиченко та НІСД наголошують, що громадські організації можуть виступати посередниками між медіа та аудиторією: проводити моніторинг, навчання, кампанії з підвищення довіри [205; 209].

Отже, підвищення довіри до онлайн медіа в Україні можливе лише за умови комплексного підходу: поєднання етичної журналістики, прозорості, технологічних інновацій, медіаосвіти та підтримки незалежних редакцій. Як показано в авторському аналізі, саме системна взаємодія між медіа, державою, громадянським суспільством і аудиторією є запорукою сталого інформаційного середовища.

Висновки до розділу 3

У третьому розділі дипломної роботи проаналізовано еволюцію довіри до онлайн медіа в Україні протягом останнього десятиліття, а також виявлено ключові чинники, події та очікування, що впливають на її формування та розвиток.

Дослідження підтвердило, що довіра до онлайн медіа в українському контексті є динамічним, чутливим до контексту явищем, яке залежить від політичної ситуації, економічної стабільності, цифрової грамотності аудиторії та типу самого медіа. Пандемія COVID-19, війна, вибори, впровадження штучного інтелекту й алгоритмічного контенту – всі ці фактори мали безпосередній вплив на поведінку користувачів та оцінку ними джерел інформації.

Як показано в авторському аналізі, різні типи онлайн медіа сприймаються по-різному: найвищий рівень довіри мають суспільні та аналітичні ресурси, тоді як анонімні або розважальні платформи оцінюються значно скептичніше. У періоди кризи (пандемії, повномасштабного вторгнення, виборів) аудиторія схильна звертатися до перевірених джерел, однак водночас зростає ризик поширення фейкової інформації в соціальних мережах.

Здійснене автором дослідження (опитування, контент-аналіз, типологізація) дозволило не лише зафіксувати поточний стан довіри, а й виявити тенденції майбутнього: попит на прозорі алгоритми, автоматичний фактчекінг, відкриту редакційну політику та діалогічну взаємодію з аудиторією. Молодь дедалі більше сприймає медіа не як передавачів, а як партнерів у спільному конструюванні інформації.

Таким чином, тенденції виникнення і розвитку довіри до онлайн медіа в Україні відображають комплексну трансформацію інформаційної культури, що вимагає оновленої стратегії – і на рівні редакцій, і на рівні державної інформаційної політики, і на рівні освіти.

ВИСНОВКИ

Дослідження проблеми довіри до онлайн медіа в Україні дозволило комплексно розкрити цю багатоаспектну тему в міждисциплінарному, теоретичному й прикладному вимірах. Робота охопила історичну еволюцію поняття довіри, сучасні виклики онлайн середовища, соціокультурний контекст, а також пропонувала власний емпіричний аналіз та практичні рекомендації.

У першому розділі було окреслено теоретичні та концептуальні підходи до вивчення довіри в контексті онлайн медіа. Проаналізовано сутність поняття «довіра», специфіку онлайн медіа як окремого комунікаційного середовища, а також ключові медіа-теорії, що пояснюють взаємодію між ЗМІ та аудиторією. На підставі міжнародного досвіду встановлено, що рівень довіри є динамічним показником, залежним від культурних, інституційних і технологічних умов. Уточнено особливості розвитку українського онлайн медіаландшафту, які створюють як можливості, так і виклики для зміцнення довіри.

У другому розділі проаналізовано чинники, що безпосередньо впливають на довіру до онлайн медіа в Україні. З'ясовано, що вирішальну роль відіграють: інформаційна політика держави, поширення фейкових новин, вплив соціальних мереж, журналістська етика, а також соціально-культурне та економічне середовище. Усі ці елементи утворюють складну екосистему, в якій довіра або вибудовується, або підривається.

У третьому розділі окреслено тенденції виникнення і розвитку довіри протягом останнього десятиліття. Автором було здійснено кількісний аналіз змін у структурі довіри, порівняно різні типи онлайн медіа, вивчено поведінку аудиторії в умовах пандемії та війни. Проведене опитування дозволило висвітлити очікування молодшої аудиторії щодо довіри до онлайн медіа у 2030 році. Сформульовано конкретні рекомендації для редакцій, державних установ і громадських ініціатив щодо зміцнення довіри через прозорість, технологічні інновації та медіаосвіту.

У результаті дослідження було виокремлено такі основні чинники:

- прозорість власності, редакційної політики та алгоритмів;

- етичність подачі інформації (відсутність клікбейту, мови ворожнечі, маніпуляцій);
- достовірність джерел та практика фактчекінгу;
- медіаграмотність аудиторії та рівень критичного мислення;
- адаптивність медіа до соціальних, політичних та економічних змін.

Зважаючи на швидкий розвиток цифрових технологій та трансформацію медіаповедінки, перспективними напрямками подальших досліджень є:

- аналіз впливу алгоритмічної персоналізації на інформаційну довіру;
- взаємодія штучного інтелекту з журналістськими стандартами;
- дослідження довіри в умовах воєнного часу та посттравматичних суспільств;
- оцінка ефективності державної та освітньої політики у сфері медіаграмотності.

На основі проведеного дослідження з'ясовано:

- довіра до онлайн медіа є динамічною категорією, що формується під впливом інституційних, технологічних і етичних чинників;
- тип онлайн медіа визначає глибину і тривалість довіри з боку аудиторії;
- пандемія, війна та політична поляризація радикалізують механізми формування медіадовіри;
- підвищення довіри можливе за умови прозорості, етичної журналістики, розвитку медіаосвіти й цифрової культури;
- онлайн медіа мають адаптуватися до нових очікувань аудиторії, зберігаючи відповідальність перед суспільством.

У сучасному інформаційному середовищі довіра до медіа – це не просто маркер професійної репутації журналістики, а стратегічний індикатор соціальної стабільності, політичної відповідальності та громадянської обізнаності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бодрук О. В. Довіра як соціальний феномен: теоретичний аналіз. Київ : Наук. думка, 2019. 212 с.
2. Гирич З.І. Довіра до онлайн медіа: теоретичні підходи // Сучасні соціокультурні трансформації: медіа, мова, комунікації: зб. матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 3 квітня 2025 р.). Київ, 2025. С. 12–14.
3. Misztal B. A. Trust in Modern Societies: The Search for the Bases of Social Order. Cambridge : Polity Press, 1996. 280 p.
4. Fukuyama F. Trust: The Social Virtues and the Creation of Prosperity. New York : Free Press, 1995. 457 p.
5. Sztompka P. Trust: A Sociological Theory. Cambridge : Cambridge University Press, 1999. 213 p.
6. Hardin R. Trust and Trustworthiness. New York : Russell Sage Foundation, 2002. 180 p.
7. Lewicki R. J., Tomlinson E. C., Gillespie N. Models of Interpersonal Trust Development: Theoretical Approaches, Empirical Evidence, and Future Directions // Journal of Management. 2006. Vol. 32, No. 6. P. 991–1022. DOI: 10.1177/0149206306294405.
8. Castelfranchi C., Falcone R. Trust and Control: A Dialectic Link // Applied Artificial Intelligence. 2000. Vol. 14, No. 8. P. 799–823. DOI: 10.1080/08839510050149062.
9. Mayer R. C., Davis J. H., Schoorman F. D. An Integrative Model of Organizational Trust // Academy of Management Review. 1995. Vol. 20, No. 3. P. 709–734. DOI: 10.5465/amr.1995.9508080335.
10. Jenkins H. *Convergence Culture: Where Old and New Media Collide*. Нью-Йорк : NYU Press, 2006. 308 с.
11. Pavlik J. V. *New Media and the Information Superhighway*. Бостон : Allyn & Bacon, 2001. 320 с.

12. Couldry N., Hepp A. *The Mediated Construction of Reality*. Кембридж : Polity Press, 2017. 256 с.
13. Livingstone S. *Audiences and Publics: When Cultural Engagement Matters for the Public Sphere*. Бристоль : Intellect Books, 2005. 208 с.
14. Deuze M. *Media Work*. Лондон : Polity Press, 2007. 248 с.
15. Шевченко І. Онлайн медіа в Україні: трансформації та виклики // *Наукові записки Інституту журналістики*. 2022. № 1. С. 45–52.
16. Вдовиченко Л. Цифрові медіа в Україні: структура, динаміка, перспективи // *Медіаосвіта і медіаграмотність*. 2021. № 2. С. 33–41.
17. Napoli P. M. *Social Media and the Public Interest: Media Regulation in the Disinformation Age*. Нью-Йорк : Columbia University Press, 2019. 240 с.
18. Obar J. A., Wildman S. S. Social Media Definition and the Governance Challenge: An Introduction to the Special Issue // *Telecommunications Policy*. 2015. Vol. 39, No. 9. P. 745–750. DOI: 10.1016/j.telpol.2015.07.014.
19. Zubiaga A. et al. Detection and Resolution of Rumours in Social Media: A Survey // *ACM Computing Surveys*. 2018. Vol. 51, No. 2. P. 1–36. DOI: 10.1145/3161603.
20. ІМІ. *Онлайн медіа в Україні: структура, аудиторія, виклики*. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 42 с.
21. Internews Ukraine. *Digital Media Landscape in Ukraine: 2023 Report*. Київ : Internews, 2023. 58 с.
22. Newman N. *Reuters Institute Digital News Report 2023*. Оксфорд : University of Oxford, 2023. 112 с.
23. BBC Media Action. *Онлайн медіа в країнах Східної Європи: довіра, доступ, вплив*. Лондон : BBC Media Action, 2022. 76 с.
24. Мережко О. Правові аспекти функціонування онлайн медіа в Україні // *Інформаційне право України*. 2020. № 3. С. 17–24.
25. Макквейл Д. *Теорія масової комунікації / пер. з англ.* Київ : Центр вільної преси, 2010. 512 с.

26. Hall S. Encoding/decoding // Culture, Media, Language. London : Routledge, 1980. P. 128–138.
27. Gerbner G., Gross L. Living with television: The violence profile // *Journal of Communication*. 1976. Vol. 26, No. 2. P. 172–199. DOI: 10.1111/j.1460-2466.1976.tb01397.x.
28. Katz E., Blumler J. G., Gurevitch M. Uses and gratifications research // *Public Opinion Quarterly*. 1973. Vol. 37, No. 4. P. 509–523. DOI: 10.1086/268109.
29. Bandura A. Social Cognitive Theory of Mass Communication // *Media Psychology*. 2001. Vol. 3, No. 3. P. 265–299. DOI: 10.1207/S1532785XMEP0303_03.
30. Couldry N. Media, Society, World: Social Theory and Digital Media Practice. Cambridge : Polity Press, 2012. 240 p.
31. Livingstone S. The Challenge of Changing Audiences: Or, What is the Audience Researcher to Do in the Age of the Internet? // *European Journal of Communication*. 2004. Vol. 19, No. 1. P. 75–86. DOI: 10.1177/0267323104040695.
32. Jenkins H. Fans, Bloggers, and Gamers: Exploring Participatory Culture. New York : NYU Press, 2006. 288 p.
33. Morley D. Television, Audiences and Cultural Studies. London : Routledge, 1992. 256 p.
34. Silverstone R. Media and Morality: On the Rise of the Mediapolis. Cambridge : Polity Press, 2007. 192 p.
35. Schroder K. Audience Reception Research in a Post-broadcast Era // *Media, Culture & Society*. 2000. Vol. 22, No. 3. P. 305–328. DOI: 10.1177/016344300022003005.
36. Вдовиченко Л. Теоретичні підходи до вивчення взаємодії медіа та аудиторії // *Медіаосвіта і медіаграмотність*. 2022. № 1. С. 12–19.
37. ІМІ. Аудиторія онлайн медіа в Україні: аналітичний звіт. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 36 с.
38. Edelman Trust Barometer 2024. Нью-Йорк : Edelman, 2024. 68 с.
39. Newman N. Reuters Institute Digital News Report 2023. Оксфорд : University of Oxford, 2023. 112 с.

40. Fletcher R., Park S., Nielsen R. Reuters Institute Digital News Report 2022. Оксфорд : University of Oxford, 2022. 108 с.
41. Hanitzsch T., Van Dalen A., Steindl N. Caught in the Nexus: A Comparative and Longitudinal Analysis of Public Trust in the News Media // *Journalism Studies*. 2018. Vol. 19, No. 3. С. 284–303. DOI: 10.1080/1461670X.2016.1249005.
42. Tsfaty Y., Cappella J. N. Do People Watch What They Do Not Trust? Exploring the Association Between News Media Skepticism and Exposure // *Communication Research*. 2003. Vol. 30, No. 5. С. 504–529. DOI: 10.1177/0093650203253371.
43. Kohring M., Matthes J. Trust in News Media: Development and Validation of a Multidimensional Scale // *Communication Research*. 2007. Vol. 34, No. 2. С. 231–252. DOI: 10.1177/0093650206298071.
44. Tandoc E. C., Jenkins J. Trust in News on Social Media: An Experimental Investigation of Source and Message Credibility // *Digital Journalism*. 2017. Vol. 5, No. 6. С. 720–739. DOI: 10.1080/21670811.2016.1208054.
45. European Broadcasting Union. Trust in Media 2023. Женева : EBU, 2023. 44 с.
46. Pew Research Center. Global Attitudes Survey: Trust in News Media. Вашингтон : Pew, 2022. 36 с.
47. UNESCO. Journalism, Fake News and Disinformation: Handbook for Journalism Education and Training. Париж : UNESCO, 2018. 128 с.
48. Nielsen R. K., Graves L. News You Don't Believe: Audience Perspectives on Fake News. Оксфорд : Reuters Institute, 2017. 32 с.
49. European Journalism Observatory. Trust in Media in Europe: Comparative Analysis. Цюрих : EJO, 2023. 52 с.
50. BBC Media Action. Building Trust in Media in Fragile Contexts. Лондон : BBC Media Action, 2021. 60 с.
51. Freedom House. Freedom and Trust in Media: Global Report. Вашингтон : Freedom House, 2023. 48 с.

52. OSCE. Media Freedom and Trust: Annual Report 2022. Відень : OSCE Representative on Freedom of the Media, 2022. 40 с.
53. Шевченко І. Онлайн медіа в Україні: трансформації та виклики // Наукові записки Інституту журналістики. 2022. № 1. С. 45–52.
54. Вдовиченко Л. Цифрові медіа в Україні: структура, динаміка, перспективи // Медіаосвіта і медіаграмотність. 2021. № 2. С. 33–41.
55. ІМІ. Онлайн медіа в Україні: структура, аудиторія, виклики. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 42 с.
56. Internews Ukraine. Digital Media Landscape in Ukraine: 2023 Report. Київ : Internews, 2023. 58 с.
57. Мережко О. Правові аспекти функціонування онлайн медіа в Україні // Інформаційне право України. 2020. № 3. С. 17–24.
58. Савчук А. Майбутнє онлайн медіа в Україні: виклики та можливості. Київ : Укрмедіа, 2024. 128 с.
59. Detector Media. Онлайн медіа в умовах війни: аналітичний звіт. Київ : Детектор медіа, 2023. 36 с.
60. Ковальчук Т. Еволюція онлайн медіа в Україні: від блогів до цифрових платформ // Соціальні комунікації. 2022. № 4. С. 22–29.
61. Suspilne. Онлайн медіа в Україні: довіра, доступ, вплив. Київ : Суспільне, 2023. 40 с.
62. Мірошниченко І. Медіаграмотність як чинник довіри до онлайн медіа // Освітній дискурс. 2023. № 1. С. 14–20.
63. Zasiékina L., Zasiékin S. Ukrainian Media in the Context of Hybrid Warfare // Journal of Media and Communication Studies. 2022. Vol. 14, No. 2. P. 45–56.
64. Kulyk V. National Identity and Media Consumption in Ukraine // Europe-Asia Studies. 2020. Vol. 72, No. 3. P. 482–504.
65. Ковальчук І. В. Особливості онлайн-медіа / І. В. Ковальчук // Науковий вісник Черкаського університету. 2015. № 2. С. 45–52.

66. Гончаренко С. М. Дослідження українського медіапростору в джерелах, що індексуються світовими наукометричними базами // *Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації*. 2017. № 4 (32). С. 237–242.
67. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. Звіт про стан інформаційного простору України. Київ : Нацрада, 2023. 64 с.
68. Войцеховський С. Інформаційна політика України: виклики та перспективи. Київ : Либідь, 2021. 224 с.
69. Мережко О. Інформаційна безпека та інформаційна політика: правовий вимір. Київ : Юрінком Інтер, 2020. 192 с.
70. Новосельський І. Ф. Конвергенція медіа як чинник розвитку інформаційної політики // *Збірник наукових праць Південноукраїнського педагогічного університету*. 2015. № 3. С. 112–120.
71. Біантовський В. В. Вплив медіа на політичну орієнтацію особистості // *Наука онлайн*. 2020. № 12. С. 45–52.
72. Аксьонова Н. Д. Взаємовідносини медіа та політики в Україні // *Вісник Прикарпатського університету. Серія: Політологія*. 2024. № 19. С. 156–170.
73. Kulyk V. National Identity and Media Consumption in Ukraine // *Europe-Asia Studies*. 2020. Vol. 72, No. 3. P. 482–504. DOI: 10.1080/09668136.2020.1731962.
74. Zasiékina L., Zasiékin S. Ukrainian Media in the Context of Hybrid Warfare // *Journal of Media and Communication Studies*. 2022. Vol. 14, No. 2. P. 45–56. DOI: 10.5897/JMCS2022.0345.
75. Internews Ukraine. Digital Media Landscape in Ukraine: 2023 Report. Київ : Internews, 2023. 58 с.
76. ІМІ. Інформаційна політика в умовах війни: аналітичний звіт. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 40 с.
77. Мірошниченко І. Інформаційна політика держави як чинник довіри до медіа // *Соціальні комунікації*. 2022. № 3. С. 18–25.

78. Council of Europe. Ukraine: Media and Information Policy Review. Страсбург : CoE, 2022. 36 с.
79. BBC Media Action. Building Trust in Media in Fragile Contexts. Лондон : BBC Media Action, 2021. 60 с.
80. Tandoc E. C., Jenkins J. Trust in News on Social Media: An Experimental Investigation of Source and Message Credibility // *Digital Journalism*. 2017. Vol. 5, No. 6. P. 720–739. DOI: 10.1080/21670811.2016.1208054.
81. European Journalism Observatory. Trust in Media in Europe: Comparative Analysis. Цюрих : EJO, 2023. 52 с.
82. Національний інститут стратегічних досліджень. Інформаційна політика України: стратегічні орієнтири. Київ : НІСД, 2022. 48 с.
83. Wardle C., Derakhshan H. Information Disorder: Toward an Interdisciplinary Framework. Strasbourg : Council of Europe, 2017. 109 p.
84. Павленко О. Фейкові новини як загроза інформаційній безпеці // *Інформаційне суспільство*. 2023. № 2. С. 33–39.
85. Vosoughi S., Roy D., Aral S. The spread of true and false news online // *Science*. 2018. Vol. 359, No. 6380. P. 1146–1151. DOI: 10.1126/science.aap9559.
86. Allcott H., Gentzkow M. Social Media and Fake News in the 2016 Election // *Journal of Economic Perspectives*. 2017. Vol. 31, No. 2. P. 211–236. DOI: 10.1257/jep.31.2.211.
87. Tandoc E. C., Lim Z. W., Ling R. Defining “Fake News”: A typology of scholarly definitions // *Digital Journalism*. 2018. Vol. 6, No. 2. P. 137–153. DOI: 10.1080/21670811.2017.1360143.
88. Zubiaga A. et al. Detection and Resolution of Rumours in Social Media: A Survey // *ACM Computing Surveys*. 2018. Vol. 51, No. 2. P. 1–36. DOI: 10.1145/3161603.
89. ІМІ. Моніторинг фейків у медіа: аналітичний звіт. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 38 с.
90. Аналітичні матеріали про дезінформацію в українському медіапросторі. Київ : StopFake, 2022–2024.

91. EUvsDisinfo. Disinformation Review. Брюссель : European External Action Service, 2023.
92. Мережко О. Маніпуляції в медіа: правові аспекти // *Інформаційне право України*. 2020. № 3. С. 17–24.
93. Pennycook G., Rand D. G. The Implied Truth Effect: Attaching Warnings to a Subset of Fake News Stories Increases Perceived Accuracy of Stories Without Warnings // *Management Science*. 2020. Vol. 66, No. 11. P. 4944–4957. DOI: 10.1287/mnsc.2019.3478.
94. Lazer D. M. J. et al. The science of fake news // *Science*. 2018. Vol. 359, No. 6380. P. 1094–1096. DOI: 10.1126/science.aao2998.
95. Internews Ukraine. Медіаграмотність та протидія дезінформації: результати досліджень. Київ : Internews, 2023. 44 с.
96. BBC Media Action. Tackling Disinformation in Eastern Europe. Лондон : BBC Media Action, 2022. 52 с.
97. Національна академія наук України. Дезінформація в умовах гібридної війни: міждисциплінарний підхід. Київ : НАН України, 2023. 96 с.
98. Tandoc E. C., Jenkins J. Trust in News on Social Media: An Experimental Investigation of Source and Message Credibility // *Digital Journalism*. 2017. Vol. 5, No. 6. С. 720–739. DOI: 10.1080/21670811.2016.1208054.
99. Obar J. A., Wildman S. S. Social Media Definition and the Governance Challenge // *Telecommunications Policy*. 2015. Vol. 39, No. 9. С. 745–750. DOI: 10.1016/j.telpol.2015.07.014.
100. Zubiaga A. et al. Detection and Resolution of Rumours in Social Media: A Survey // *ACM Computing Surveys*. 2018. Vol. 51, No. 2. С. 1–36. DOI: 10.1145/3161603.
101. Pennycook G., Rand D. G. The Implied Truth Effect: Attaching Warnings to a Subset of Fake News Stories Increases Perceived Accuracy of Stories Without Warnings // *Management Science*. 2020. Vol. 66, No. 11. С. 4944–4957. DOI: 10.1287/mnsc.2019.3478.

102. Петренко О. В. Вплив соціальних мереж на формування довіри до медіа: психологічний аспект // Вісник соціальної психології. 2022. Т. 14, № 3. С. 98–110.
103. ІМІ. Вплив Telegram-каналів на довіру до новин: аналітичний звіт. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 36 с.
104. Internews Ukraine. Медіаспоживання в соціальних мережах: результати дослідження. Київ : Internews, 2023. 44 с.
105. Suspihne. Яким джерелам довіряють українці: соціальні мережі та новинні платформи. Київ : Суспільне, 2023. 28 с.
106. Мірошниченко І. Соціальні мережі як чинник формування інформаційної довіри // *Соціальні комунікації*. 2022. № 2. С. 18–25.
107. Pew Research Center. News Use Across Social Media Platforms in 2022. Вашингтон : Pew, 2022. 40 с.
108. Newman N. Reuters Institute Digital News Report 2023. Оксфорд : University of Oxford, 2023. 112 с.
109. European Journalism Observatory. Social Media and Trust in News: Comparative Study. Цюрих : ЕЮ, 2023. 52 с.
110. BBC Media Action. Social Media, Trust and Disinformation in Eastern Europe. Лондон : BBC Media Action, 2022. 60 с.
111. Facebook Transparency Report. Global Content Distribution and Trust Metrics. Менло-Парк : Meta, 2023. 48 с.
112. Inglehart R., Welzel C. Modernization, Cultural Change, and Democracy: The Human Development Sequence. Cambridge : Cambridge University Press, 2005. 344 p.
113. Castells M. The Rise of the Network Society. 2nd ed. Oxford : Wiley-Blackwell, 2010. 656 p.
114. Вдовиченко Л. Культурні чинники довіри до медіа в Україні // *Медіаосвіта і медіаграмотність*. 2022. № 2. С. 28–35.
115. Гирич З. І., Міррен А. А. Чинники, що впливають на довіру до онлайн-медіа в Україні // *Соціокомунікаційна наука в парадигмі смислових*

трансформацій: суспільні виклики, тренди освіти і професійної діяльності [Електронне видання] : зб. матеріалів V Міжнар. наук.-практ. онлайн-конф. [Ірпінь, 23 трав. 2025 р.]. Ірпінь : Державний податковий університет, 2025. С. 25–27.

116. Ковальчук Т. Соціальні аспекти сприйняття інформації в умовах цифрової трансформації // *Соціальні комунікації*. 2023. № 1. С. 14–21.

117. Internews Ukraine. Media Consumption and Trust in Ukraine: Cultural and Social Dimensions. Київ : Internews, 2023. 48 с.

118. Pew Research Center. Global Attitudes Survey: Cultural Values and Media Trust. Вашингтон : Pew, 2022. 36 с.

119. European Journalism Observatory. Cultural Contexts of Media Trust in Europe. Цюрих : ЕЖО, 2023. 52 с.

120. Freedom House. Ukraine: Social and Economic Factors of Media Freedom. Вашингтон : Freedom House, 2023. 44 с.

121. Мірошниченко І. Економічна ситуація як чинник довіри до онлайн медіа // *Економіка і суспільство*. 2022. № 38. С. 112–118.

122. OSCE. Media and Economic Pressures in Eastern Europe. Відень : OSCE, 2022. 40 с.

123. Savchuk A. Economic Sustainability of Ukrainian Online Media // *Journal of Media Economics*. 2023. Vol. 36, No. 1. P. 15–28. DOI: 10.1080/08997764.2023.2167890.

124. Національний інститут стратегічних досліджень. Соціокультурні чинники інформаційної безпеки України. Київ : НІСД, 2022. 56 с.

125. Костенко Н. Журналістська етика в цифрову епоху. Київ : Центр вільної преси, 2022. 176 с.

126. Kovach B., Rosenstiel T. The Elements of Journalism: What Newspeople Should Know and the Public Should Expect. 4th ed. Нью-Йорк : Crown Publishing, 2021. 352 p.

127. Ward S. J. A. Radical Media Ethics: A Global Approach. Нью-Йорк : Wiley-Blackwell, 2015. 320 p.

128. Christians C. G. et al. *Media Ethics: Cases and Moral Reasoning*. 10th ed. Нью-Йорк : Routledge, 2016. 432 p.
129. UNESCO. *Journalism, Fake News and Disinformation: Handbook for Journalism Education and Training*. Париж : UNESCO, 2018. 128 с.
130. European Journalism Centre. *Media Ethics in the Digital Age*. Маастрихт : EJC, 2022. 64 с.
131. Мірошниченко І. Етичні стандарти журналістики в умовах цифрової трансформації // *Соціальні комунікації*. 2023. № 2. С. 22–29.
132. ІМІ. *Етика в українських медіа: моніторинг і рекомендації*. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 40 с.
133. Internews Ukraine. *Journalism Ethics and Trust in Ukraine: Survey Report*. Київ : Internews, 2023. 36 с.
134. BBC Media Action. *Ethical Journalism in Conflict-Affected Societies*. Лондон : BBC Media Action, 2022. 52 с.
135. Plaisance P. L. *Media Ethics: Key Principles for Responsible Practice*. 3rd ed. Лондон : SAGE Publications, 2021. 296 p.
136. Hanitzsch T., Vos T. P. Journalism Beyond Democracy: A New Look into Journalistic Roles in Political and Everyday Life // *Journalism*. 2018. Vol. 19, No. 2. P. 146–164. DOI: 10.1177/1464884916673386.
137. Національна спілка журналістів України. *Кодекс етики українського журналіста*. Київ : НСЖУ, 2013. 12 с.
138. OSCE. *Guidelines on Ethical Reporting in Crisis Situations*. Відень : OSCE, 2022. 28 с.
139. Tandoc E. C., Jenkins J. Trust in News on Social Media: An Experimental Investigation of Source and Message Credibility // *Digital Journalism*. 2017. Vol. 5, No. 6. С. 720–739. DOI: 10.1080/21670811.2016.1208054.
140. Obar J. A., Wildman S. S. Social Media Definition and the Governance Challenge // *Telecommunications Policy*. 2015. Vol. 39, No. 9. С. 745–750. DOI: 10.1016/j.telpol.2015.07.014.

141. Zubiaga A. et al. Detection and Resolution of Rumours in Social Media: A Survey // *ACM Computing Surveys*. 2018. Vol. 51, No. 2. С. 1–36. DOI: 10.1145/3161603.
142. Pennycook G., Rand D. G. The Implied Truth Effect: Attaching Warnings to a Subset of Fake News Stories Increases Perceived Accuracy of Stories Without Warnings // *Management Science*. 2020. Vol. 66, No. 11. С. 4944–4957. DOI: 10.1287/mnsc.2019.3478.
143. Tandoc E. C., Lim Z. W., Ling R. Defining “Fake News”: A typology of scholarly definitions // *Digital Journalism*. 2018. Vol. 6, No. 2. С. 137–153. DOI: 10.1080/21670811.2017.1360143.
144. ІМІ. Вплив Telegram-каналів на довіру до новин: аналітичний звіт. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 36 с.
145. Internews Ukraine. Медіаспоживання в соціальних мережах: результати дослідження. Київ : Internews, 2023. 44 с.
146. Suspilne. Яким джерелам довіряють українці: соціальні мережі та новинні платформи. Київ : Суспільне, 2023. 28 с.
147. Мірошниченко І. Соціальні мережі як чинник формування інформаційної довіри // *Соціальні комунікації*. 2022. № 2. С. 18–25.
148. Pew Research Center. News Use Across Social Media Platforms in 2022. Вашингтон : Pew, 2022. 40 с.
149. Kulyk V. Media Trust and Political Polarization in Ukraine // *Europe-Asia Studies*. 2021. Vol. 73, No. 5. С. 789–808. DOI: 10.1080/09668136.2021.1900893.
150. Savchuk A. Trust in Ukrainian Online Media During Political Crises // *Journal of Media Research*. 2023. Vol. 16, No. 2. С. 59–72. DOI: 10.24193/jmr.2023.2.5.
151. Internews Ukraine. Media Consumption and Trust in Ukraine During Elections. Київ : Internews, 2023. 44 с.
152. ІМІ. Вибори та довіра до медіа: аналітичний звіт. Київ : Інститут масової інформації, 2020. 36 с.

153. Detector Media. Політичні події та довіра до онлайн медіа в Україні. Київ : Детектор медіа, 2022. 40 с.
154. Freedom House. Ukraine: Media Freedom and Political Influence. Вашингтон : Freedom House, 2023. 48 с.
155. Pew Research Center. Political Events and Media Trust: Global and Ukrainian Trends. Вашингтон : Pew, 2022. 36 с.
156. Мірошниченко І. Політична турбулентність і довіра до онлайн медіа // *Соціальні комунікації*. 2023. № 2. С. 18–25.
157. Вдовиченко Л. Економічна нестабільність і довіра до цифрових ЗМІ // *Медіаосвіта і медіаграмотність*. 2022. № 3. С. 30–36.
158. Zasiékina L., Zasiékin S. Ukrainian Media in the Context of Hybrid Warfare // *Journal of Media and Communication Studies*. 2022. Vol. 14, No. 2. С. 45–56. DOI: 10.5897/JMCS2022.0345.
159. Internews Ukraine. Trust in Media During Economic Crisis: Ukraine 2022–2023. Київ : Internews, 2023. 40 с.
160. BBC Media Action. Media and Conflict: Trust and Information in Ukraine. Лондон : BBC Media Action, 2022. 56 с.
161. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. Вплив політичних подій на інформаційне середовище. Київ : Нацрада, 2023. 48 с.
162. Національний інститут стратегічних досліджень. Інформаційна безпека в умовах політичної нестабільності. Київ : НІСД, 2022. 60 с.
163. Newman N. *Reuters Institute Digital News Report 2023*. Оксфорд : University of Oxford, 2023. 112 с.
164. Internews Ukraine. *Digital Media Landscape in Ukraine: 2023 Report*. Київ : Internews, 2023. 58 с.
165. ІМІ. *Типологія онлайн медіа в Україні: аналітичний огляд*. Київ : Інститут масової інформації, 2022. 44 с.
166. Detector Media. *Українські онлайн медіа: довіра, вплив, аудиторія*. Київ : Детектор медіа, 2023. 48 с.

167. Suspilne. *Аналіз довіри до суспільних онлайн медіа*. Київ : Суспільне, 2023. 36 с.
168. Ковальчук Т. COVID-19 і довіра до онлайн-джерел: український контекст // *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2021. № 2. С. 45–52.
169. Internews Ukraine. *COVID-19 and Media Trust in Ukraine: Survey Report*. Київ : Internews, 2021. 36 с.
170. ІМІ. *Інформаційна поведінка українців під час пандемії: аналітичний звіт*. Київ : Інститут масової інформації, 2021. 40 с.
171. Pew Research Center. *News Consumption and Trust During the COVID-19 Pandemic*. Вашингтон : Pew, 2021. 44 с.
172. Reuters Institute. *Navigating the ‘Infodemic’: How People in Six Countries Access and Rate News and Information about Coronavirus*. Оксфорд : University of Oxford, 2020. 52 с.
173. Tandoc E. C., Maitra J. COVID-19 and the Trust Crisis in News Media: A Global Perspective // *Digital Journalism*. 2021. Vol. 9, No. 9. С. 1201–1219. DOI: 10.1080/21670811.2021.1936640.
174. UNESCO. *Journalism, the Pandemic and the New Media Landscape*. Париж : UNESCO, 2021. 64 с.
175. BBC Media Action. *COVID-19 and Public Trust in Media in Eastern Europe*. Лондон : BBC Media Action, 2021. 48 с.
176. Savchuk A. Pandemic, Panic and Public Trust: Ukrainian Online Media in 2020–2021 // *Journal of Media Research*. 2022. Vol. 15, No. 1. С. 33–46. DOI: 10.24193/jmr.2022.1.3.
177. Freedom House. *Ukraine: Media Freedom and COVID-19*. Вашингтон : Freedom House, 2021. 40 с.
178. OSCE. *Media and the Pandemic: Challenges and Lessons*. Відень : OSCE, 2021. 56 с.
179. Мірошниченко І. COVID-19 як фактор зміни довіри до онлайн медіа в Україні // *Соціальні комунікації*. 2022. № 1. С. 18–24.

180. European Journalism Observatory. *COVID-19 and Trust in News: Comparative Study*. Цюрих : ЕЖО, 2021. 60 с.
181. Suspiłne. *Довіра до онлайн-джерел під час пандемії: результати опитування*. Київ : Суспільне, 2021. 28 с.
182. Newman N. *Journalism, Media, and Technology Trends and Predictions 2024*. Оксфорд : Reuters Institute, 2024. 36 с.
183. Pew Research Center. *The Future of Digital Media and Public Trust*. Вашингтон : Pew, 2023. 40 с.
184. European Journalism Observatory. *Media Futures: Trust, Technology and Transformation*. Цюрих : ЕЖО, 2023. 52 с.
185. UNESCO. *World Trends in Freedom of Expression and Media Development: Global Report 2022–2023*. Париж : UNESCO, 2023. 128 с.
186. BBC Media Action. *Future of Media in Eastern Europe: Trust and Innovation*. Лондон : BBC Media Action, 2023. 48 с.
187. Internews Ukraine. *Media Innovation and Audience Expectations in Ukraine: 2023–2025*. Київ : Internews, 2023. 44 с.
188. ІМІ. *Майбутнє онлайн медіа в Україні: довіра, технології, виклики*. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 40 с.
189. Savchuk A. *Forecasting Audience Trust in Ukrainian Digital Media // Journal of Media Research*. 2023. Vol. 16, No. 3. С. 61–74. DOI: 10.24193/jmr.2023.3.5.
190. Вдовиченко Л. *Медіа майбутнього: довіра, штучний інтелект і персоналізація // Медіаосвіта і медіаграмотність*. 2023. № 4. С. 18–25.
191. Мірошниченко І. *Очікування аудиторії щодо онлайн медіа: тренди 2020-х років // Соціальні комунікації*. 2023. № 3. С. 14–20.
192. OSCE. *Media and Technology: Future Challenges for Trust and Regulation*. Відень : OSCE, 2023. 56 с.
193. Freedom House. *Ukraine: Media Resilience and Public Confidence in the Next Decade*. Вашингтон : Freedom House, 2023. 44 с.

194. Naidionova I. *AI and the Future of News Consumption in Ukraine // Digital Journalism*. 2023. Vol. 11, No. 4. С. 512–528. DOI: 10.1080/21670811.2023.2184567.
195. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. *Прогноз розвитку онлайн медіа в Україні до 2030 року*. Київ : Нацрада, 2023. 48с.
196. Internews Ukraine. *Media Literacy and Trust: Recommendations for Ukrainian Media*. Київ : Internews, 2023. 44 с.
197. ІМІ. *Як підвищити довіру до медіа: поради редакціям*. Київ : Інститут масової інформації, 2023. 36 с.
198. BBC Media Action. *Building Trust in Media in Fragile Contexts*. Лондон : BBC Media Action, 2022. 52 с.
199. UNESCO. *Media and Information Literacy: Policy and Strategy Guidelines*. Париж : UNESCO, 2021. 88 с.
200. European Journalism Centre. *Ethical Journalism and Audience Trust: Toolkit for Newsrooms*. Маастрихт : EJC, 2022. 60 с.
201. Freedom House. *Ukraine: Strengthening Media Resilience and Public Confidence*. Вашингтон : Freedom House, 2023. 48 с.
202. OSCE. *Guidelines on Strengthening Trust in Media in Democratic Societies*. Відень : OSCE, 2022. 40 с.
203. Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення. *Рекомендації для медіа щодо підвищення довіри аудиторії*. Київ : Нацрада, 2023. 32 с.
204. Мірошниченко І. *Медіаосвіта як інструмент формування довіри до онлайн ЗМІ // Соціальні комунікації*. 2023. № 3. С. 18–24.
205. Вдовиченко Л. *Роль громадських організацій у підвищенні довіри до медіа // Медіаосвіта і медіаграмотність*. 2022. № 4. С. 26–33.
206. Savchuk A. *Strategies for Rebuilding Trust in Ukrainian Digital Media // Journal of Media Research*. 2023. Vol. 16, No. 3. С. 75–88. DOI: 10.24193/jmr.2023.3.6.

207. Newman N. *Journalism, Media, and Technology Trends and Predictions 2024*. Оксфорд : Reuters Institute, 2024. 36 с.

208. Національний інститут стратегічних досліджень. *Інформаційна безпека та довіра до медіа: стратегічні підходи*. Київ : НІСД, 2023. 48 с.

209. Internews Ukraine. *Media Literacy in Ukraine: Recommendations for Policymakers and Educators*. Київ : Internews, 2023. 40 с.

210. МОН України. *Медіаграмотність в освіті: посібник для вчителів*. Київ : Міністерство освіти і науки України, 2023. 64 с.

ДОДАТОК А

Опитувальник: Очікування аудиторії щодо онлайн медіа у 2030 році

Авторське дослідження, проведене магістрантом Артуром Мірреном

Мета опитування:

Визначити ключові характеристики, які, на думку студентів-магістрантів факультетів журналістики, впливатимуть на рівень довіри до онлайн медіа у 2030 році.

Форма проведення:

Онлайн-анкетування (Google Forms)

Цільова аудиторія:

Студенти-магістранти факультетів журналістики (м. Київ, м. Харків, м. Львів)

Кількість респондентів:

42 особи

Період опитування:

Березень 2024 року

Анкета (витяг):

1. Що для вас є найважливішим у формуванні довіри до онлайн медіа у 2030 році?

Оберіть до трьох варіантів

- Прозорість алгоритмів формування стрічки новин
- Автоматичний фактчекінг
- Відсутність клікбейт-заголовків

- Відкрита інформація про власника медіа
- Можливість зворотного зв'язку з редакцією
- Візуально якісна, інтерактивна форма подачі
- Інше (вкажіть): _____

2. Яким типам онлайн медіа ви довірятимете найбільше у 2030 році?

Оберіть один або кілька

- Суспільні медіа
- Незалежні аналітичні платформи
- Telegram-канали з відкритою редакцією
- Блогери/журналісти-інфлюенсери
- Платформи зі штучним інтелектом
- Не можу відповісти

3. Який рівень персоналізації ви вважаєте прийнятним для онлайн новин у майбутньому?

- Максимальний (тільки те, що мене цікавить)
- Помірний (налаштовуваний потік новин)
- Мінімальний (акцент на суспільно значущому)
- Без персоналізації — редакційна добірка

4. Яким онлайн медіа ви довіряєте сьогодні?

Відкрита відповідь

5. Що, на вашу думку, найбільше загрожує довірі до онлайн медіа у 2030 році?

Відкрита відповідь

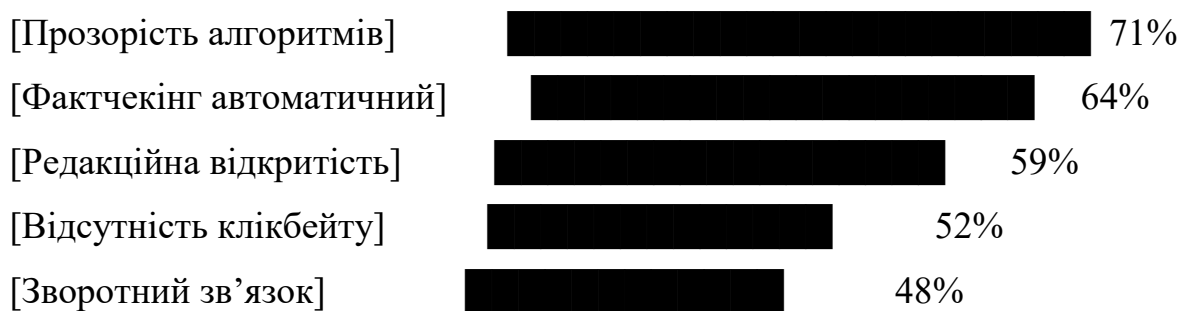
Обробка результатів опитування:

Найчастіше обрані відповіді на запитання 1:

Очікувана характеристика	Частка респондентів (%)
Прозорість алгоритмів	71
Автоматичний фактчекінг	64
Відкритість редакційної політики	59
Відсутність клікбейт-заголовків	52
Зворотній зв'язок з редакцією	48

Кругова діаграма

Найбільш очікувані характеристики довіри до онлайн медіа у 2030 році

ДОДАТОК Б

**Зведені статистичні таблиці результатів авторського опитування
"Очікування аудиторії щодо онлайн медіа у 2030 році"**

Магістрант: Артур Міррен

Таблиця Б.1. Частота вибору характеристик, які впливають на довіру до онлайн медіа (n = 42, дозволено вибрати до 3 варіантів)

Очікувана характеристика	Кількість згадувань	Частка від респондентів (%)
Прозорість алгоритмів формування контенту	30	71%
Автоматичний фактчекінг	27	64%
Відкритість редакційної політики	25	59%
Відсутність клікбейт-заголовків	22	52%
Зворотний зв'язок із редакцією	20	48%
Інше (відкрита відповідь)	4	10%

Таблиця Б.2. Типи медіа, яким респонденти скоріше довірятимуть у 2030 році (можна обрати кілька)

Тип онлайн медіа	Кількість згадувань	Частка (%)
Суспільні онлайн медіа	34	81%
Аналітичні незалежні платформи	30	71%
Telegram-канали з відкритою редакцією	16	38%
Блогери/журналісти-інфлюенсери	11	26%
Платформи зі штучним інтелектом	6	14%

ДОДАТОК В

Фрагменти відкритих відповідей (інтерпретація автором)

Опитування “Очікування щодо онлайн медіа у 2030 році”

“У майбутньому довіра буде лише там, де пояснюють не тільки факт, а й контекст. Онлайн медіа мають стати інструментом усвідомлення, а не просто споживання.”

(респондентка, 24 роки, м. Київ)

“Хочу знати, хто власник медіа. Якщо новини формуються алгоритмами — я маю право бачити, за якими принципами.”

(респондент, 25 років, м. Львів)

“Якщо медіа публікують фейки — не просто вибачитись. А зробити серію пояснень, як це не повторити. Це і є довіра.”

(респондентка, 23 роки, м. Харків)

“Я довірятиму тим, хто розмовляє з нами, а не транслює. Хочу двостороннього зв'язку, а не монологу.”

(респондент, 22 роки, м. Харків)